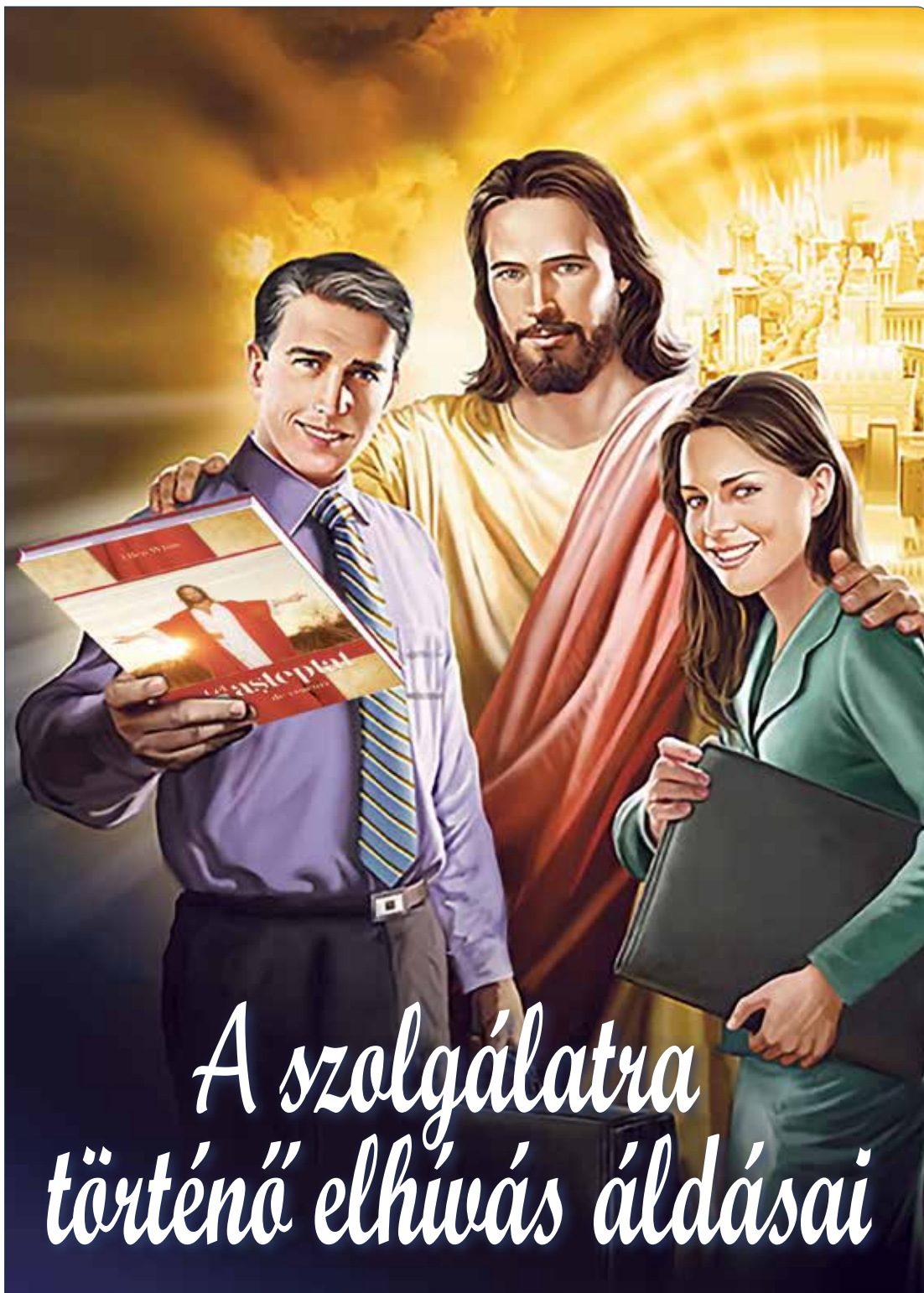

2016. MÁRCIUS: A CASTELLÓNI ADVENTISTA GYÜLEKEZETEK + A SZOLGÁLATRA TÖRTÉNŐ ELHÍVÁS ÁLDÁSAI + A SÜRGŐS TEENDŐK ZSARNOKSÁGA
+ A MENNY „GONOSZTEVŐJE”: AZ ASSZONY + A LELKI CSAVARGÁS + TI VAGYTK A FÖLDNEK... MÉZE?

curieruladventist.ro

Adventszemle

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVETELÉT VÁRÓKNAK

*A szolgálatra
történő elhívás áldásai*

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövételét.

12

3 Vezércikk

Teodor Huțanu

Teljesített küldetés

4 Reflexiók

Benone Lupu

Mamré tölgyesében

6 Diaszpóra

Ciceroni Comănescu

A castellóni adventista gyülekezetek

8 A hónap témája

Corina Pelin

A szolgálatra történő elhívás áldásai

12 Személyes fejlődés

Daniel Bota

A sürgős teendők zsarnoksága

18

15 Ismerjük meg adventista családjunkat

- A mikelakai gyülekezet
- Norvégia

16 Teológia

Ștefan Radu
Elohim (II)

18 Tapasztalat

Daniel Dincă
Prédikáció és sors

20 Boldog otthon

George Uba
A menny „gonosztevője”:
az asszony

22 Reflexiók

Paul Balaban
A lelki csavargás

20

24 Azonosságunk pillérei

Florin Lăiu
Dániel 8:14 doktrínája
és jelentősége

29 Igék és jelentésük

Gabriel Ișvan
A férje után epekedő
asszony

30 Gyermekoldal

Alina Chirileanu
Társítások

31 Szívtől szívnek

Ștefan Tomoiagă
Ti vagytok a földnek...
méze?

22

31

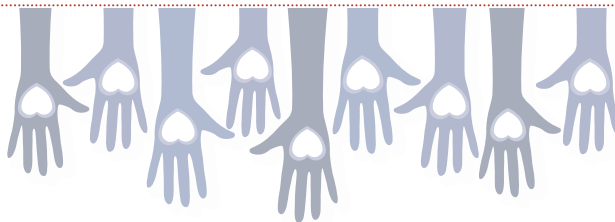
A sónak és a világosságnak van egy közös nevezője: felajánlják és feláldozzák magukat, és ily módon ellentétben állnak az énközpontú vallásosság bármilyen formájával. Mindegyik másképpen szolgál, de szolgálataik kiegészítik egymást. A só célja megelőzni a rossz kialakulását, a fény célja önmagát feláldozni a sötétség megvilágítására. Jézus ma arra hívja követőit, hogy kettős befolyást gyakoroljanak a világi közönségre, megállítsák a romlást, és világosságot hirdessenek e sötétben vergődő világnak.

2016. március. A Romániai Hetednap Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Lóránd; Főszerkesztő Teodor Huțanu; Tanácsadók Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Iosif Pașca, Georgel Pîrlitu, Szász Ernő; Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Fordította Papp Andrea és Zakariás Loránd; Szerkesztette Zakariás Loránd; Tördelés Szőcs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107; Tel. 0740-100015; E-mail mezeiaron@yahoo.com; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Tipografia Fast Print, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/3230020, Fax 021/3230040

ISSN 1842 - 3361

TELJESÍTETT KÜLDETÉS

Közelebb vagyunk-e küldetésünk bevezetéséhez, vagy eltávolodtunk tőle? Melyek azok a támpontok, amelyekhez igazodnunk kell? A táj változása utazásunk során megnyugtathatja lelkünket, de önmagában még semmit sem garantál.

1914. augusztus 8-án Ernest Shackleton elindult a világ „végére”. 1901-ben már majdnem elérte a Déli-sarkot, de 150 kilométerre a céltól meg kellett állnia, csapatából ő volt az egyedüli túlélő. Ezúttal tehát nagyon figyelmesen felkészítette embereit, mielőtt újra nekivágott álma megvalósításának. Egy év kalandozás után azonban hajója jégzátonyra futott, és el kellett hagyniuk a hajót. A kapitány ekkor egy újabb célt tűzött ki: legénysége minden egyes tagjának haza kell jutnia. Az indulás óta eltelt két év múlva – 1916. augusztus 30-án – a csapat mind a 27 tagja megérkezett otthonába (Alfred Lansing, *Endurance: Shackleton's Incredible Voyage*, 2007, Basic Books).

A hullámok, amelyek közt hajózunk – gondoljunk a mindennapi hírekre, posztmodern társadalmunk kulturális jellegzetességeire, a valláshoz való viszonyulásra –, mivel hozzájuk szoktunk, megnyugtatók lelkünket, ám éppen ezért még nagyobb a veszély. Miközben a világ arra törekszik, hogy a legszentebb dolgokra is rányomja bélyegét, nem tehetjük meg, hogy nem vesszük észre: a küldetésünk sikertelenségét magyarázó kifogások nem egyebek, mint a győzelem eltere-

lésére tett próbálkozások. Az erőforrások, tervek, stratégiák vagy a társadalom vallásos közönye nem válasz küldetésünk dilemmájára.

Szombatról szombatra visszatérünk gyülekezetünk kikötőjébe, vigyázzván, hogy egyikünk se hiányozzék. Tudjuk viszont, hogy kimondhatatlanul nagyobb az örömünk, ha a fagyos Sarkról vendégekkel térünk vissza. Prófétánónk megnyerő tisztánlátással leplezi le a teljesített küldetés nagy titkát. Nem mentegethetjük többé magunkat!

„Az emberek iránt való szeretetünk földi kinyilatkoztatása Isten iránti szeretetünknek. Ezt az emberek iránt való szeretetet azért kellett Istennek belénk plántálnia, hogy egy családnak a tagjaivá tegyen bennünket. A dicsőség Királya így lett eggyé velünk. Amikor búcsúszavai beteljesednek: »Szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket« (Jn 15:12), amikor majd úgy szeretjük ezt a világot, ahogy Krisztus szerette, számunkra akkor fejeződik be Krisztus küldetése. A menny számára akkor vagyunk csak alkalmasak, amikor a menny már a szívünkben van” (Ellen White, *Jézus élete*, 611). ■

**A SZERETET
PILLEREI
TEODOR
HUŢANU**

**AMIKOR MAJD ÚGY
SZERETJÜK EZT
A VILÁGOT, AHOGY
KRISZTUS SZER-
RETTE, SZÁMUNKRA
AKKOR FEJEZŐ-
DIK BE KRISZTUS
KÜLDETÉSE.**

Teodor Huţanu, a Curierul Adventist főszerkesztője

Ébredés és Reform te, családot, gyülekezetet, felebarátaid

Egyházunk tagjai állandó fényforrások lehetnek a világban, olyannyira, hogy az emberek ne is érezzék készletetést magukban feltenni a kérdést: „Mi az a több, amivel ezek az emberek rendelkeznek?” Ehhez azonban az is szükséges, hogy ne éljenek a világ szerint, kerüljék a negatív látszatot, hogy ezáltal egyetlen alkalmat se kínáljanak fel ellenségeiknek arra, hogy támadják őket. A szemrehányásokat ugyan nem kerülhetjük el, viszont nagyon vigyáznunk kell arra, hogy ne támadjanak bűneink és megfontolatlanságaink miatt, és ezáltal ne hozzunk szégyent Krisztus nevére.

Sátán semmitől sem fél jobban, mint attól, hogy Isten népe minden akadályt félretolva felszabadítja az utat Isten előtt, hogy Lelkét meggyengült egyházára, megtéretlen gyülekezetére kitöltse.

Sátán leghagyobb félelme

Sátán arra törekszik, hogy soha többé ne legyen lelki újjáébredés, bármilyen csekély mértékű is legyen az.

Ismerjük stratégiáit. Ellenállhatunk hatalmának. Ha majd a Szentlélek kitöltéséhez szabad lesz az út, az áldás is jönni fog. Sátán nem gátolhatja meg, hogy az áldás kiáradjon Isten népére, ahogy azt sem akadályozhatja meg, hogy az égboltozat ablakait bezárja, és a földre hulló esőcseppeket elpassza.

A gonosz emberek és a démonok nem állíthatják meg Isten munkáját, jelenlétét nem űzhetik el gyülekezeteiből, ha tagjaik megvallják bűneiket, és engedelmes, alázatos, hittel teljes szívvel kérik fogják ígéretei teljesedését. Minden kísértés és ellenállásra buzdító befolyás, melyet nyilván vagy leplezve bevetnek, sikeresen legyőzhető, „nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel, azt mondja a seregeknek Ura” (Zak 4:6). (Ellen White, *Review and Herald*, 1887. március 22.).

MAMRÉ TÖLGYESÉBEN

Ábrahám Mamré tölgyesében történt találkozása Istennel „tipikusnak” nevezhető (1Móz 18.), számos részletében előremutat a szentély szolgálatára, melyet az Úr Mózes által ajánlott fel Izrael népének. Ez a tapasztalat, habár összhangban áll a korábbi, isteni megnyilvánulásokkal, mégis különböző, mivel nem egyszerűen teofánia, vagyis az istenség megjelenése, hanem egy jellegzetes találkozás¹. 1Móz 18. fejezetének első verseit olvasva rádöbbenünk, hogy az Úr, Sternberg szavaival élve „maga lép színre és vesz részt a cselekményben”². Jehova Úr – aki nem más, mint Jézus – több, jól meghatározott okból szeretne találkozni Ábrahámmal.

Ezek egyike az utód ígéretének megerősítése (1Móz 18:10). A második fontosabb az előbbinél: bevonni Ábrahámot Szodomával és Gomorával kapcsolatos terveibe, alkalmat adva ezzel a közbenjárásra. A 22. vers az egyik leglényegesebb kijelentést tartalmazza: „Ábrahám pedig még az Úr előtt áll vala.” Mintha még hangsúlyosabbá válna, hogy a pátriárka ebben az esetben nemcsak imádatban és hódolatban állt meg Isten előtt, hanem a szolgálatra is készen állt. A korábbi, szolgai viselkedésmód is ezt erősíti meg. Ábrahám megmosta vendégei lábát, és étellel kínálta őket (1Móz 18:1-5). A közbenjárói szolgálatot csak „az Úr előtt” lehet végezni.

A Genesis Rabbah³, III. századi rabbinikus magyarázatgyűjtemény szerint a jelenlegi mazo-retikus, vagyis héber ótestamentumi szöveg 22. versét a szoferimeknek nevezett zsidó írástudók megváltoztatták. A Genesis Rabbah szerint az „Ábrahám pedig még az Úr előtt áll vala” kijelentés eredetileg fordítva hangzott el, vagyis: „Az Úr Ábrahám előtt áll vala”⁴. Mit jelentene ennek a szövegnek egy ilyen jellegű fordítása? Első olvasásra valótlannak tűnik, azonban ha az igazság igényétől eltekintve mélyebben elemezzük, érdekes szempontokra figyelhetünk fel. Az Úr kezdeményez, Ő látogatja meg Ábrahámot, Ő teszi az ígéretet, Ábrahám előtt Ő a közbenjáró. A Genesis Rabbah lírai megközelítése hasonlít Jézus új-

**ÁBRAHÁM TAPASZ-
TALATA MAMRÉ
TÖLGYESÉBEN ELŐ-
REMUTAT MÓZES
SZENTÉLYSZOLGÁ-
LATÁRA, TOVÁBBÁ
HALVÁNY ELŐKÉPE
JÉZUS KÖZBEN-
JÁRÓI SZOLGÁ-
LATÁNAK, AKI AZ
ATYA „ELŐTT ÁLL”
ÉRETTÜNK ESE-
DEZVÉN A MENNYEI
SZENTÉLYBEN.**

szövetségi képéhez, amikor az utolsó vacsora alkalmával vette a kendőt, derekára kötötte és szolgált tanítványainak (Jn 13.).

Amint azt már a bevezetőben is említettük, Ábrahám tapasztalatában a Szentélyre előremutató elemeket fedezhetünk fel: sátor, víz, kenyér, borjú, a szövetség ígérete, áldozat, melyek első látásra nem kapcsolódnak a találkozás sátrához, azonban Istennel összefüggésben egészen más, profetikus jelentést nyernek. Istennek szentelve egy egyszerű sátor is a mennyi dicsőség⁵ (*mišekān kebōdenā*) megjelenésének színhelyévé válik. A víz, a szomjúság csillapítása mellett tisztító szerepet is kap (*kiyyōr nəhōšēf*), előremutatra a szent sátor udvarán álló mosdómedencére. A tápláló kenyér Isten jelenlétében (lehem panim) a szövetség sátrának asztalán álló szent kenyerek előképe lesz, a borjú pedig az áldozatra mutat (*ēf-mizbah hā'ōlāh*)⁶.

Ábrahám sátrának és a szent sáornak a párhuzamát Isten Ábráhámmal kötött ígérete és szövetsége is hangsúlyozza. Az ígéret – „esztendőre ilyenkor bizonyonlag megtérek hozzád, és íme, akkor a te feleségednek, Sárának fia lesz” (1Móz 18:10) – a gyermek születésekor válik szövetséggé. A fiú volt a szövetség jele: „És nevezd annak nevét Izsáknak, és megerősítem az én szövetségemet övele örökkévaló szövetségül” (1Móz 17:19).

1Móz 17. fejezetében ugyanaz a *barak* (áldás) kifejezés jelenik meg, mint Mózes sátrának építésekor (2Móz 39:43, 5Móz 12:7), vagy amikor a frigyláda Obed és Edom házában volt (2Sám 6:11). A „járt”, „beszért”, „közbenjárt” igék egyaránt megjelennek 1Móz 17. és 18. fejezeteiben, valamint a Szentély építésekor. Isten, Aki Édenben járt (*hālak*), majd elkísérte (*hālak*) a pusztában bolyongó népet és a szövetség sátrát (2Sám 7:6), ugyanaz az Isten, Aki Ábráhámmal „járt” (*hālak*; 1Móz 18:16). Isten [*yhwh (a'ōnāy) 'āmār*], Aki az Édenkertben szólt (1Móz 3:9), Mózesnek is elmondta a sátor építésének szakaszait, és Ábráhámmal is ő beszélgetett Mamré tölgyesében. Ábrahám közbenjárása (1Móz 18:23-32) hasonlatos Mózes közbenjárásához, amikor a népért imádkozott, valamint Jézus Krisztusnak a mennyi Szentélyben végzett közbenjárói szolgálatához (Zsid 8:1-3). Mindezen elemek összessége arra enged következtetni, hogy Ábrahám tapasztalata Mamré tölgyesében előremutató Mózes szentélyszolgálatára, továbbá halvány előképe Jézus közbenjárói szolgálatának, Aki az Atya „előtt áll” érettünk esedezvén a mennyi Szentélyben. ■

**AZ ÚR
ELŐTT
BENONE
LUPU**

ÁBRAHÁM KÖZBENJÁRÁSA HASONLATOS MÓZES KÖZBENJÁRÁSÁHOZ, AMIKOR A NÉPÉRT IMÁDKOZOTT, VALAMINT JÉZUS KRISZTUSNAK A MENNYI SZENTÉLYBEN VÉGZETT KÖZBENJÁRÓI SZOLGÁLATÁHOZ.

1. Typos – „alak”, minta.
2. M. Sternberg, *The Poetics of Biblical Narrative*, 153, In A. ABELA, *Il Dio di Abramo nella Genesi in Dio e il suo avvento. Luoghi, momenti, figure, a cura di P. Coda*, Roma 2003, 33. oldal.
3. J. Neusner, *Genesis and Judaism, The Perspective of Genesis Rabbah*. An Analytical Anthology, Atlanta 1985, 45. oldal.
4. Genesi Rabbah XLIX, 7, 1 V. Ex. R. xli, 4 ; Bereyt Rabba, *Commento alla Genesi*, Novara 2013, 112. oldal.
5. Mózes sátra is megfelelő példa (1Móz 33:7-10).
6. Hasonló esetek: Gdc 6,19-21; 13,18-20.

Benone Lupu, a római adventista gyülekezet lelkésze

A CASTELLÓNI ADVENTISTA GYÜLEKEZETEK

Isten hozott, drága olvasó! Abban az örömben és megtiszteltetésben van részem, hogy bemutathatom önöknek Castellón két román nyelvű adventista gyülekezetét: a „*Speranța*” (107 tag) és a „*Lepanto*” gyülekezeteket (515 tag). E két közösség a Romániában és más országokban zajló humanitárius tevékenységeken való rendkívüli részvételének köszönhetően vált híressé. A Lepanto gyülekezet legutóbbi, 2015-ös terve is figyelemre méltó. Együttes erővel egy romániai településen házat vásároltak egy hajléktalanná vált, a legcsekélyebb létfenntartási lehetőségeket is nélkülöző, elhagyott házakban tengődő édesanya és két kislánya számára.

A két gyülekezetben folytatott majdnem öt éves lelkeszi tevékenységem során meghatottan tapasztaltam az Evangélium továbbítására szolgáló lehetőségek és kreativitás legnagyobb mértékű kihasználását, valamint a missziómunkában bizonyított kimondhatatlan lelkesedést, örömet és boldogságot, különösen a fiatalok körében. Ezek az ifjak minden adandó alkalommal együtt érzően a hátrányos helyzetűek mellé állnak, és ilyen értelemben különböző helyi és nemzetközi, társadalmi és humanitárius jellegű tevékenységeket szerveznek. Íme néhány ezek közül:

A Lepanto gyülekezet 30 tagú fúvószenekara magas színvonalú zenei teljesítményével, a polgármesteri hivatal főterén megrendezett koncertje alkalmával lenyűgözte mind a helyi lakosságot, mind a hivatalosságokat, és nem utolsósorban a turistákat.¹

Ugyancsak ifjaink kezdeményezésére, az elmúlt évben, a castellóni Ribalta parkban nagyszabású „Egészség-expó” került megrendezésre. A romániai nagykövetségi képviselő

selők és a helyi hatóságok hivatalosságainak jelenlétében tartott megnyitót követően a fiatalok lelkesen mutatták be a látogatóknak az egészséges életmód alapelveit, és bemutatásaikat bőséges egészségügyi- és életmód-témájú irodalom felajánlásával egészítették ki. Este, a nyilvános bemutatás zárásaként a fúvószenekar, a fiatalok és a gyermekek kórusa minden jelenlevőt egyedi zeneszámokkal örvendeztetett meg.²

Amint látjátok, a fiatalok vágnak bekapcsolódni a társadalmi jellegű tevékenységekbe, amelyek keretében bemutatathatják a világnak Jézust és irántunk tanúsított nagy szeretetét. A helyi hatóságok a maguk során minden alkalommal kifejezik ezen hihetetlen lelkesedés és nem utolsósorban a megfelelő képességek iránti elismerésüket. Ilyen értelemben a város polgármesteri hivatala a castellóni *Jaime I. Egyetemen* egy országos szintű rendezvényt szervezett, amelyre a multikulturális események szakembereit is meghívták, közel százan voltak jelen közülük. Abban a kiváltságban volt részem, hogy hét másik állami intézmény képviselője mellett én lehettem az adventista fiatalok képviselője, és „Az adventista ifjúság és a multikulturalitás” címen egy konferencián bemutathattam rendkívüli tevékenységüket. A hatóságok ifjaink értékei iránt tanúsított érdeklődése azonban még itt sem állt meg, az elmúlt héten telefonáltak és javasolták egy nyilvános összejövetel megszervezését a polgármesteri hivatal közterén, 2016. április 9-ére. Kérték, hogy e soron lévő eseményen legyünk jelen minden eddigi nyilvános tevékenységünkkel: a fiatalok mutassanak be egy „egészség-expót” a felnőtteknek, a gyerekek pedig tegyék ugyanazt – de a velük egykorúak számára; vonultassuk fel fúvós-

Lepanto gyülekezet; Lepantói gyermekek

A 7. oldalon: Egészség-expó a Ribalta-parkban; Találkozó a polgármesteri hivatalnál, a projektek bemutatásának ügyében (a sajtó és más vallások képviselői is jelen voltak); Lepantói fiatalok – az Egészség-expó előkészítése; Lepantói gyerekek – kirándulás; Castellón város polgármestere (balról a negyedik) és más hivatalosságok az „Egészség-expo” megnyitóján; Lepantói fiatalok; Lepantói fiatalok az „Épít egy házat” projektben

zenekarunkat, kórusainkat, osszunk irodalmat az érdeklődőknek, stb.

Szintén tavaly, a fiatalok kezdeményezésére Barcelonába utaztunk, ahol a „Sagrada Familia” nevű román nyelvű adventista gyülekezetben koncerteztünk.³ Este a városban sétáltunk. A Szépművészeti Múzeum lépcsőire telepedve a kórusvezetőnek eszébe jutott, hogy énekelhetnénk néhány éneket, azonban nem volt zenei kíséretünk. Legnagyobb meglepetésünkre éppen akkor egy utcai zenész hordozható elektronikus orgonájával a kezében lépkedett felfelé a lépcsőn. Gondosan felállította hangszerét, annak hangszóróit és a perselyét, pontosan előttünk, majd egy kis kereset reményében elkezdte játszani saját zenedarabjait. Dragoș, kórusunk zongoristája egyedi ötlettel állt elő. Odalépett hozzá, és kölcsönkérte orgonáját egy rövid koncert erejéig. A zenész készségesen beleegyezett, és elképedve hallgatta, hogy hangszere mire képes Dragoș ujjai alatt!⁴

A castellóni fiatalok szeretik és értékelik Romániát. Az elmúlt években a romániai ADRA, Gabriela Istrate, Teodor Huțanu és Mircea Bugescu oldalán több önkéntes tevékenységet is vállaltak, köztük az „Építs egy házat!” projektbe is bekapcsolódtak, amelyben, erőfeszítéseik, együttérzésük és jóakarataik által sok gyermek és szülő szívében lehetőségük nyílt újraéleszteni a reménység lángját.

Ifjaink együtt érző lelkiülete ihlető hatással van a gyerekekre is. A két gyülekezet gyermek-szombatiskolai vezetője, Florentina Constantin és Daniela Todirică együtt kezdeményezték Romániában az „Ajándékozz egy mosolyt” gyermekprogramot. Minden évben, a téli ünnepek környékén ajándékcsoomagokat készítenek a hátrányos helyzetű gyermekek számára, Románia különböző vidékein.

Kedves olvasó: Pál apostol mindazokat, akik szívükben őrzik az örökkévalóság gondolatát, és hűségesen várakoznak, és „minden tartomány ékessége” (Ez 20:6) felé utaznak, biztosítja, hogy ez „a reménység nem szégyenít meg” (Róm 5:5). Meghívlak, hogy „ne dobjátok el hát bizodalmatokat” (Zsid 10:35), mert Jézus soha nem okoz csalódást, és még soha senkit nem hagyott cserben! Számára a legsürgősebb az, hogy hazavigyen! Készülődjünk az előttünk álló legdicsőségesebb eseményre! Mondjuk el mindenkinek, hogy *Ő nemsokára biztosan visszatér*, mert Aki ezt az ígéretet tette, Annak neve: „Eljövendő” (Jel 1:8). ■

Nézzétek meg:

1. „Concierto Plaza Mayor Fanfara Castellón”: https://youtu.be/_FKLAFBxOeg
2. „Flashmob Castellón Lepanto 2014”: <https://youtu.be/LXyQ2veCqhk>
3. „Castellóni fiatalok a barcelonai „Sagrada Familia” gyülekezetben: <https://youtu.be/E1hKnmWrPto>
4. „Ridică-ți ochii și vezi (Nézz fel) – lepantói ifjúsági kórus”: <https://youtu.be/znmTUTsM-0>

Ciceroni Comănescu, a castellóni román nyelvű adventista gyülekezetek lelkésze

**SPANYOLORSZÁGI
ROMANOK
CICERONI
COMANESCU**

**KRISZTUS SZÁMÁRA
A LEGSÜRGŐSEBB AZ,
HOGY HAZAVIGYEN!
KÉSZÜLDJÜNK AZ ELŐT-
TÜNK ÁLLÓ LEGDICSŐ-
SÉGEBB ESEMÉNYRE!
MONDJUK EL MINDENKI-
NEK, HOGY Ő NEMSOKÁRA
BIZTOSAN VISSZATÉR!**

A SZOLGÁLATRA TÖRTÉNŐ ELHÍVÁS ÁLDÁSAI

Egy alkalommal egy lelkész azt mondta, hogy az élet útján addig a legnehezebb, ameddig nyilvánvalóvá nem válik, hogy milyen feladatot szánt neked Isten. Miután megtudtad, mi a terve veled, hova, az élet mely területére hív el szolgálatra, bármilyen akadályok gördülnének is utadba, tudod, hogy merre tartasz, és semmi sem állíthat meg. Tisztán látod, milyen irányba kell haladnod az életben.

Hozzám akkor szólt Isten, amikor még csak tapogatóztam, kerestem az utam. Diák voltam, és Ellen White „Előtted az élet” című könyvét olvastam. „Az élet tanításai” című alfejezet sorai közt szólított meg az Úr. Az alábbi szavak vissza-visszacsengtek fülemben: „A mennyben számunkra kijelölt cél az, hogy ebben a nemzedékben elvigyük az evangéliumot a világnak. Ez a legnehezebb feladat, amelynek végrehajtására minden ember meghívást kaphat. Itt mindenki számára van munkaterület, akinek szívét Krisztus megérintette” (*Előtted az élet*, 207).

Mindig örömmel vettem részt egyházi tevékenységekben, főleg missziós természetű szolgálatokban. Miután tizennégy évesen megismertem Istent, gyülekezetem fiataljaival kórházban fekvő betegeket látogattunk, közvélemény-kutatást végeztünk, mozgókönyvtárral jártuk az utcákat. Mivel könnyen barátkoztam, boldogan dolgoztam emberekkel, örvendtem, ha szükségüket szolgálhattam. Az egyetemen pszichológiát tanultam, vágytam arra, hogy jobban megismerjem embertársaimat. Akkor még azt hittem, hogy lélektant fogok tanítani valamelyik iskolában, vagy saját pszichológus rendelóm lesz.

Egy szombaton bejelentették, hogy másnap könyvevangélista képzés lesz az imaházban. Én is részt vettem a kurzuson, mivel tudni akartam, hogyan közelíthetők meg az emberek. A könyvtár-szolgálat munkásainak tapasztalatai mélyen meghatottak, addig semmit sem tudtam erről a tevékenységről. Az előadások befejeztével elhatároztam, hogy részidős munkásként én is könyvevangélista leszek. Akkor még egyetemista voltam. Nehéz volt összegeyztetni a diákéletet a könyve-

vangélista munkával – ha az egyiket előnyben részesítettem a másikkal szemben, lelkifurdalásom támadt.

Az egyetem befejeztével Forray testvér, az Unió Kiadványok Osztályának akkori igazgatója megkért, hogy menjek Méhkertre, és tartsak pszichológiai kiképzést a leendő kolportőröknek. Majdnem egy évig voltam a méhkerti központban, és az előadásaim mellett könyvevangélistaként is dolgoztam Brassóban, tanítványaimmal együtt. Csodálatos tapasztalatokat szereztem, amelyek a következő kérdést ébresztették bennem: vajon létezik nagyobb öröm ezen a földön mint az, hogy tudod: Isten felhasznál téged az Ő munkájában?

Igazi elköteleződésemmel azonban akkor következett be, amikor Forray testvért aggasztani kezdte a könyvevangélista munkások külföldre távozása, és az utánpótlás szegényes volt, egyre kevesebben vállalták az Úr munkáját. Amikor velem is megosztotta gyötrődéseit, bátorítottam őt, mondván, hogy ez az Úr munkája, majd Ő gondoskodik új munkásokról. Miután kiléptem Forray testvér méhkerti irodájából, bementem a szobámba, leterdelttem, és forrón kértem az Urat, hogy küldjön új embereket munkája folytatására. Hirtelen, még az ima alatt, meghallottam a Szentlélek suttozó hangját: „Azért imádkozol, hogy az Úr hozzon új munkásokat, de te mit csinálsz?” Akkoriban még mindig azt fontolgattam, hogy a tanügyben keresem a megélhetésem, vagy végzettségemnek megfelelő karriert választok. A könyvevangélista munkát mindössze szabadidő-tevékenységnek tartottam. Akkor, ott, térdepelve megígértem Istennek, hogy egész életemben szolgálni fogom Őt a könyvevangélista munkában, még akkor is, ha én lennék az egyedüli, aki ezt a munkát végezné. Teljes munkaidős szolgálatot vállaltam, az elején a fővárosban, majd az Úr elhívott, hogy az Észak-Erdély Egyházterületben igazgassam a kolportőr-tevékenységet.

Tizennégy évvel ezelőtt éreztem először Isten hívását a könyvevangélista munkára, és nem találok szavakat, hogy megköszönjem azokat az áldásokat, amelyeket ez által a szolgálat által szerez-

A Mennyben
számunkra
kijelölt cél az,
hogy ebben
a nemzedékben
elvigyük az
evangéliumot
a világnak.
Ez a legnehezebb
feladat,
melynek végrehajtására
minden ember
meghívást
kaphat. Itt
mindenki
számára van
munkaterület,
akinek szívét
Krisztus megérintette.

tem. Felfedeztem, hogy Isten hívását mindig áldások kísérik, és ha válaszolunk hívására, nem teszünk mást, mint megengedjük Neki, hogy legszébb terveit vigye véghez életünkben.

Arra gondoltam, hogy az alábbiakban felsorolom ezeket az áldásokat, amelyek a könyvevangélista munka velejárói, személyes téren, valamint gyülekezeti és lelkesítő vonatkozásban.

Áldások személyes életemben

A könyvevangélista szolgálat az Istentől való függőségre ösztönöz. Ez egy olyan munka, amely során sokkal hevenyebben érzed Isten jelenlétének szükségét, a Vele való élő kapcsolat szükségét, melyet a személyes tanulmányozás és ima tart életben. A kolportőr tudatában van annak, hogy nem adhat olyasmit, amivel nem rendelkezik. Amikor diákként pedagógiai gyakorlaton voltam, észrevettem, hogy az osztály előtt nem volt annyira szükségem Isten segítségére, mint amikor egy megnyíló ajtó előtt kellett bizonytságot tennem. Rádöbentem, hogy erre a munkára elsősorban nekem volt szükségem, hogy érezzem: teljes mértékben Istentől függök.

Személyes fejlődés. Amikor elkezdtem könyvevangélistaként dolgozni, megértettem, hogy ahhoz, hogy jól végezzem ezt a munkát, először is kiváló lélekismerőnek kell lennem, hogy tudjam, miként szólítsam meg az embereket, majd egészségügyi misszionáriusnak is, hogy értékes tanácsokat adhassak a betegeknek, és végül lelkesnek, hogy magyarázhassam az Igét ott, ahol ezt igénylik. A könyvevangélista szolgálat fejleszti kommunikációs képességeidet, amelyeket minden társadalmi réteg esetében kamatoztathatsz. Mivel állandóan kapcsolatban vagy az emberekkel, jobban megismered az emberi psziché rejtelmét, és azt, hogy miként juthatsz el felebarátaid szívéhez. Ez a munka egy szüntelen kihívás, mivel állandóan új emberekkel ismerkedsz meg, új helyzetekben találkozol magad, a rutinszerűség és monotonia idegen fogalmak az életedben. Mivel országsszerte rendeznek könyvtár-akciókat, alkalmunk van új helyeket, embereket, szokásokat megismerni. Munkánk során fejlesztjük önmérsékletünket, állandóan tökéletesítjük és képezzük magunkat az egészség, nevelés és a családvédelem terén. Megtanuljuk jobban beosztani az időnket, és saját magunkat biztatjuk, hogy nap mint nap újabb és újabb embereket ismerjünk meg.

Emlékszem, egy alkalommal egyik lelkesítő ismerősöm arról áradozott, mennyire megváltoz-

tatta egyik hittestvérét a könyvevangélista munka. A felismerhetetlenségig megváltozott, pozitív értelemben. Ismerned kell a könyvet, amit megvételre kínálsz, és ez az ismeret teljesen megváltoztat.

Nevelési eszköz. Ellen White-ot idézem: „A legjobb nevelés, amelyben a fiataloknak részük lehet, az a könyvevangélista munka.” Több munkatársamnál is megfigyeltem, hogy habár nem volt lehetőségük egyetemre járni, a kolportőr-szolgálatnak köszönhetően olyan fejlődésen mentek keresztül, hogy akik nem ismerték őket, el se hitték volna, hogy nincs felsőfokú képzettségük. A férjem mondta, hogy cernicai diákként sokat köszönhetett a könyvevangélista gyakorlatnak: minden téren előrelépett, de legfőképp az egyházon kívüli személyek megközelítésében ért el jelentős fejlődést.

A jellem fejlődése. A könyvevangélista munka kitartásra tanít, tovább menni, minden akadály ellenére. Fejleszti az ötlemondás lelkületét, hiszen azáltal, hogy szüntelenül mások szolgálatában állunk, megtanulunk felebarátaink szükségleteire összpontosítani, kisebb-nagyobb gondjainkat pedig elfelejtjük. Megtanulunk saját gyengeségeink ellen küzdeni, az ellen a természetes hajlamunk ellen, hogy a könnyebbik részt válasszuk. Mindig is az volt az érzésem, hogy a könyvevangélista munka elsősorban az én jellememet csiszolja, én vagyok ennek a munkának az első számú kedvezményezettje.

Meglepetésszerű áldások. Számomra a legnagyobb áldás, amiben a könyvevangélista szolgálat során részesültem, az volt, hogy megismerkedtem a férjemmel, az Adventista Teológiai Intézet friss végzettjével, aki szintén elkötelezettje ennek a munkának. Lelkesítőként és könyvevangélistaként megtapasztaltam, hogy a kettő csodálatosan kiegészíti egymást. Lelkesítőként boldogan segítem a férjem a gyülekezetek szolgálatában, könyvevangélistaként pedig abban az elégtételben van részem, hogy az egyházon kívüli üdvösségért is dolgozhatok.

A könyvevangélista szolgálat áldásai a gyülekezetekre

Ez az egyik leghatékonyabb módszer az egyházon kívüli személyek megközelítésére. Az egészségügyi misszióval karöltve a kolportőri munka

MINDIG IS AZ VOLT AZ ÉRZÉSEM, HOGY A KÖNYVEVANGÉLISTA MUNKA ELSŐSORBAN AZ ÉN JELLEMEMET CSISZOLJA, ÉN VAGYOK ENNEK A MUNKÁNAK AZ ELSŐ SZÁMÚ KEDVEZMÉNYEZETTJE.

előtt leomlanak az előítéletek falai, s így a könyvtáros-bibliamunkás bejuthat az emberek otthonába, intézményekbe, olyan emberekhez, akik még nem hallottak egyházunkról.

A könyvevangélista munka előkészíti a terepet az egyház többi tevékenységéhez, felírja az érdeklődőket az egészségklubokba, a Sola Scriptura Levelezőiskola tanfolyamaira, meghívja az embereket a gyülekezetbe.

**ISTEN HÍVÁSÁT
MINDIG ÁLDÁ-
SOK KÍSÉRIK,
ÉS HA VÁLASZO-
LUNK HÍVÁSÁRA,
NEM TESZÜNK
MÁST, MINT
MEGEGEDJÜK
NEKI, HOGY LEG-
SZEBB TERVEIT
VIGYE VÉGHEZ
ÉLETÜNKBEN.**

Rendkívül hatékony módszer ez. Egy 2013-as akció során, a férjem kerületében, megismerkedtem egy hölgygel, aki érdeklődést tanúsított a lelkiség iránt, és miután megvásárolta a „Jézus Élete” című könyvet, feliratkozott a Sola Scriptura tanfolyamra, majd felhívott, hogy további információkat kérjen. Az alkalmat kihasználva meghívtam az éppen akkor a közelben kezdődő evangelizációra. Eljött, és örömmel mondta, hogy kellemesen meglepte a meleg fogadtatás. 2014 októberében megkeresztelkedett.

Munkánk során egykori gyülekezeti tagokat is felfedezünk. Egy 2012-ben Marosújváron végzett akciónk során egyik könyvevangélista kolléganőm találkozott egy volt adventista személlyel, aki a dohányzás szenvedélye miatt elhagyta az egyházat, és nem volt már ereje visszatérni. Megvásárolta a „Búcsú a cigarettáktól” című könyvünket, és pár napon belül felhagyott a dohányzással. Kolléganőm megadta az illető nevét és lakcímét a lelkésznek, aki többször meglátogatta és bátorította, hogy közeledjen Istenhez, és térjen vissza az egyházba. Fokozatosan látogatni kezdte a gyülekezetet, majd 2014-ben újrakeresztelkedett.

A könyvevangélista munka a legjobb módszer az úgynevezett „fehér területek meghódítására”. Balázsfalva is egyik célpontunk, ahol tervünk az, hogy gyülekezetet alapítunk. A projekt 2015 februárjában kezdődött el egy tíznapos kolportőr-akcióval, amelynek keretében az egész várost bejártuk, házról házra, és a szomszédos településekre is eljutottunk. Ebben a kampányban a kolportőröknél egészség-

klub feliratkozási nyomtatványok is voltak, és bátorították az embereket, hogy jelentkezzenek. Az akció végére körülbelül ötszáz feliratkozást könyvelhettünk el. Ezeket a személyeket utólag megkerestük és meghívtuk az egészség-expóra is, amelyet az egészségklub havi találkozói követtek, amelyeken mintegy ötven személy vett részt, közülük néhányan a Sola Scriptura táplálkozási tanfolyamra is jelentkeztek. Novemberben egynapos kirándulást szerveztünk Mezőmésesre, amely során szorosabbá vált a résztvevők és szervezők közti kapcsolat.

Egy másik gyülekezetalapító projektünk Magyarlóposon van folyamatban (Târgu Lăpuș). Itt Tomoiagă Petrică könyvevangélistát jelölték ki laikus bibliamunkásnak. Tomoiagă testvér legfőbb módszere az emberek megközelítéséhez a kolportőr-szolgálat. Standja is van, és házról házra is jár. Időközben felépült az imaház, ahol idén februárjában evangelizációt is tartottak, átlagosan ötven fős nem adventista részvétellel.

Ezek csupán néhányak azon áldások közül, amelyekben az Isten hívásának engedelmeskedő könyvevangélisták világszerte részesülnek.

Ha még nem tudod, hogy mi a helyed Isten munkájában, imádkozz, hogy szíved fel legyen készülve hívása meghallására. És ha elhív, hogy csatlakozz a világ 49.000 adventista könyvevangélistájából álló csapathoz, ne tétovázz, válaszolj igennel! Csodálatos áldásokban lesz részed!

Az Úr szolgálólánya következő szavait a leendő könyvevangélistának írta: „Egyikőtök se higgye, hogy nem csatlakozhat ehhez a munkához! Megtehetitek, még akkor is, ha fárasztó és időt igénylő munkáról van szó. Ha időtöket kéri, ajánljátok azt fel örömmel; Isten áldása lesz rajtatok!” (*Könyvevangelizálás*, 22).

EGYIKÖTÖK SE HIGGYE, HOGY NEM CSATLAKOZHAT EHHEZ A MUNKÁHOZ! MEGTEHETITEK, MÉG AKKOR IS, HA FÁRASZTÓ ÉS IDŐT IGÉNYLŐ MUNKÁRÓL VAN SZÓ. HA IDŐTÖKET KÉRI, AJÁNLJÁTOK AZT FEL ÖRÖMMEL; ISTEN ÁLDÁSA LESZ RAJTATOK!

Ma, a történelem utolsó óráiban, amikor még szabadságot élvezünk és megszorítások nélkül dolgozhatunk, ne halogassuk döntésünket, Isten hívására adandó válaszunkat, hogy megkeressük a veszendőket, és az üdvösség útjára tereljük lépteiket! ■

Corina Pelin, a könyvevangélista szolgálat vezetője, Észak-Erdély Egyházterület

A SÜRGŐS TEENDŐK ZSARNOKSÁGA

A mikor látja vala Mózes ipa mindazt, amit ő a néppel cselekedék, monda: Mi dolog az, amit te a néppel cselekszel; miért ülsz te egymagad, mind az egész nép pedig előtted áll reggeltől estig? És monda Mózes az ő ipának: Mert a nép Isten akaratát tudakolni jön hozzám; ha ügyük-bajuk van, én hozzám jönnek, és törvényt teszek az ember között és felebarátja között, és tudtára adom az Isten végezéseit és törvényeit” (2Móz 18:14-15).

Van egy szó, amelyet sokan és gyakran használnak, mind a vezető beosztásúak, mind az alkalmazottak. Ez a szó az utóbbi években egy járványszerűen terjedő állapotra utal. Olyan emberekre jellemző állapotról van szó, akik minden tőlük telhetően megtesznek a jól végzett munka, a siker érdekében. Ez a szó a „kiégés” (burnout). A keresztény vezetőket sem kíméli ez a „járvány”, hiszen lehetetlen elvárásoknak kell sokszor megfelelniük, elképesztő feladatokat kell teljesíteniük, amelyeket ők állítanak önmaguk elé, vagy pedig azok, akiknek a szolgálatában állnak.

Sürgős határidők

Sok vezető amiatt szorong, hogy nem felel meg az elvárásoknak. Ha elhalaszt egy feladatot vagy túl sokat időz egy-egy teendő felett, könnyen eredménytelennek, inkompetensnek minősítenék, akiből hiányzik a megfelelő elkötelezettség. A stressz majd a kimerülés egy sor frusztráció és csalódás nyomán lép fel, amit a megbízói kritikái okoznak. A túlságosan igénybe vett és kimerült vezető végül vagy felmond, vagy a szolgálata végeze vele, időnap előtt.

Mózes egy lépésre volt az összeomlástól, amikor apósa, Jethró meglátogatta. Ami első látásra jelentéktelen rokonlátogatásnak tűnik, tulajdonképpen a mennyei gondviselés és szeretet bizonyítéka, melynek célja Mózes kiszabadítása a sürgősségek zsarnoksága alól.¹ Miután kivédte a külső, életét is veszélyeztető támadásokat (a fáraó, Amalek vagy saját népének támadásait), Mózesben nem tudatosul, hogy legádázabb és legveszélyesebb ellensége éppen saját maga.

Egyértelmű, hogy habár értékes ember volt, kiváló vezető, páratlan tábornok, Mózes nem tudott mindent megoldani. Hadilábon állt az idő- és energiabeosztással, hatékonysággal, az elsőbbségek meghatározásával.

Meghívjuk, hogy alaposabban vizsgáljuk meg Mózes túlszűfolt életét, és hogy miként változott az meg Jethró látogatása után. Fel fogjuk fedezni, hogy mit nem tudott Mózes, és mi az, amit Jethró látogatásának köszönhetően megtanult. És amit nekünk is meg kellene tanulnunk.

Sürgős teendők

Miután Jethró elemzi Mózesnek mint vezetőnek egy napját, arra a következtetésre jut – és ezt veje értésére is adja –, hogy nem helyes, amit tesz. A gond nem az volt, hogy Jethró alkalmatlannak találta volna Mózeset a bírói munkára, sőt: a legfelsőbb bíróság elnökét látta benne, miközben ő jelentéktelen ügyekkel emésztette idejét és energiáját. Mózes elég bölcs volt a viták megoldásához, viszont arra nem volt képes, hogy olyan megoldásokat találjon, amelyek csillapítják a konfliktusokat.

Nem nehéz elképzelni, milyen természetű bírásokra vették igénybe Mózes ítéleteit. Több mint kétmillió ember, akiknek sátrai egymás mellett álltak – ez az állapot melegágya volt a családi perpatvaroknak, amelyek nem ritkán klikkek közti csatákká fajultak. Az egyiptomi rabság éve alatt minden vagyonuk a ruházatuk volt, de most, a pusztában, a kifosztott egyiptomiak javaival, immár gazdagok voltak. A szűkös esztendőben kötött barátságok a jólétben felbomlottak. Egyik család rabolja ki a másikat, egyik törzs megtámad egy másikat, irigykedés és gyanakvás mindenütt. Megszaporodnak a „magánlaksértések”, őrző-védő alakulatok jönnek létre. Mózeset elhalmozzák a halasztást nem tűrő kérések, jöllehet számos ügy megoldása elodázható lett volna, mi több, egy kis „állampolgári” jóindulattal maguktól is megoldódtak volna. A panaszok, kérelmek, fellebbezések tömkelege napról napra nőtt, fizikai képtelenség volt mindet megoldani. Ez tovább frusztrálta az igazságukat követelőket, ami visszahatván Mózesre még jobban kimerítette.

A sürgős teendők zsarnoksága olyan cellába zárta Mózeset, amelyből képtelen volt szabadulni. Komoly gondjai voltak a fontosságai sorrenddel.

Az élet egyik lényeges feltétele a valóban fontos dolgok felismerése, a helyes elsőbbségi sorrend felállítása.² Az élet időből áll, és a mód, ahogyan felhasználod az idődet, elárulja, mekkora tiszteletet tanúsítasz önmagad, saját életed iránt.

A KERESZTÉNY VEZETŐKET SEM KÍMÉLI EZ A „JÁRVÁNY”, HISZEN LEHETLEN ELVÁRÁSOKNAK KELL SOKSZOR MEGFELELNIÜK, ELKÉPESZTŐ FELADATOKAT KELL TELJESÍTENIÜK, AMELYEKET ŐK ÁLLÍTANAK ÖNMA-GUK ELÉ, VAGY PEDIG AZOK, AKIK-NEK A SZOLGÁLA-TÁBAN ÁLLNAK.

Mózes később felfedezi ezt az igazságot, és a 90. zsolotárban arra tanít, hogy „úgy számláljuk napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk” (12. vers).

A sürgősségektől való függőség

Ritkán kell egy-egy fontos feladatot még aznap vagy azon a héten megoldanunk. Számos fontos dolognak, amely segít elérnünk céljainkat, valamint értelmet ad életünknek, nincsen közvetlen hatása ránk, és nem követeli minduntalan a figyelmünket. Egy sürgős elintéznivaló viszont azonnali cselekvést igényel, és minél többször van sürgős elintéznivalónk, annál kevésbé foglalkozhatunk azokkal a dolgokkal, amelyek valóban fontosak az életben.³ Az esetek többségében jelentéktelen sürgősségek temetnek maguk alá, mivel a legsürgősebbet, a helyes prioritási sorrendet nem határoztuk meg. Ha nem figyelünk, a sürgősség tényezője megfojtja a fontosság tényezőjét, figyelmen kívül hagyja azt, a mennyiségre és nem a minőségre összpontosít. A sürgető tevékenységek arcátlanul megfosztják létünket annak értelmétől.

A sürgős feladatok vonzóak, mivel megoldásuk azonnali megelégedettséget eredményez. Éppen ezért válhat könnyen függőséggé. Az ideigőráig tartó megelégedettség azonban szertefoszlik, akár a kábítószer hatása.

Társadalmunk aláfűt ennek az életmódnak. „Azt szeretnék, hogy állandóan foglaltak legyünk, hogy ki se látszódjunk a munkából. A mai társadalomban erénynek számít, ha valakinek zsúfolt a programja – ez arra enged következtetni, hogy fontosak vagyunk. Ha nem vagy foglalt, szinte már restelled bevallani, nehogy lenézzenek. Azáltal, hogy tele van a határidőnaplónk, biztonságerzetet élünk meg. Érezzük mások elismerését, csodálatát, és ez megelégedéssel tölt el. A sürgős feladatoktól való függőség önpusztító magatartásforma, amely egy ideiglenes, be nem teljesedett szükségletek képezte űrt tölt be csupán.”⁴

Ugye, hogy lelkesebbek vagyunk akkor, ha a munkatársunknak segítünk megszerkeszteni egy sürgős beszámolót, mint ha azt az időt a saját gyermekünkkel töltenénk?

A sürgősségek örvényében nem vesszük észre, hogy mindent elveszítünk, ami fontos: a gyermekünk első ünnepélyén elszavalt költeményt, az első elénekelt dalt, az első iskolai napot, az első focimeccset, házastársaink szerelmes üzeneteit.

Szabadulás a sürgősségek hörtönéből

„A sürgősségek lármája a fontosság illúzióját kelti”, és ebből az következnék, hogy minden, ami sürgős az fontos is. Senki nem vonja két-

ségbe, hogy vannak fontos sürgősségek is, a kérdés azonban, amit magamnak is fel kell tennem, az ez: „Mások sürgős problémái milyen helyet foglalnak el elsőbbségi listámon?” Bármilyen tevékenység fontos lehet elvégzője számára, de nem feltétlenül kell sürgősséggé szerepelnie prioritásaink listáján. Egy csomó időt elveszítünk azzal, hogy mások elvárásaira, prioritásaira válaszolunk, és azzal ámitjuk magunkat, hogy fontos dolgokat cselekszünk. Mások jelentéktelen fontosságaival foglalkozva, kimerítjük saját erőtartalékainkat, és ami ennél is rosszabb, kimerültségünk miatt alkalmatlannak tartjuk magunkat. Csalódottan, rémülten állapítjuk meg, hogy az élet nem egyéb, mint harc a túlélésért. Innen pedig a kisodródásig, az összeomlásig mindössze egy apró lépés van csupán.

A vezető gyakran beleesik a fontosság illúziójának csapdájába. Észjárása valahogy ekként vetíthető ki: „Azért vagyok fontos, mert fontos dolgokat végzek.” Ezzel a mentalitással a gond akkor jelentkezik, amikor a vezető saját fontosságát a szerint ítéli meg, hogy hogyan végez el egy-egy munkát, nem pedig aszerint, hogy melyik munkát végzi el (mármint azt, ami valóban fontos).

Mi a különbség a kettő között? Az előbbi esetben az ember rövid időn belül sok mindent elvégez, az utóbbi esetben viszont az ember azokra a teendőkre koncentrálnak, amelyek igazán fontosak a számára. Mózes is ebben a dilemmában hánykolódott: minden eredményes napja eltávolította a hatékonyságtól.

Következésképpen, ha a vezető (és nem csak ő) aszerint határozza meg, hogy mi a fontos, hogy mennyire eredményes, hamarosan ki fog merülni, és szem elől téveszti az élet igazi célját. Ezért elengedhetetlen egy vezető számára, hogy szakítson elég időt arra, hogy pontosan meghatározza élete célját, hová szeretne eljutni, majd bölcs szigorral eldöntse, hogy mennyit teljesít abból, amit elvárnak tőle, mennyi az, ami már feltartóztatja célja elérésében, és ha megéri mindez. Fontos ésszben tartanunk, hogy „sokat és gyorsan tenni” nem egyenlő azzal, hogy „azt tenni, amit kell”.

Egy pontos célra fókuszáló életprogram nélkül a vezetőre az a veszély fenyeget, hogy felkapja a hasztalan sürgősségek viharra, és csak későn állapítja meg, hogy a vihar hányta hajóhoz hasonlóan ő sem haladt egy bizonyos cél felé, hanem csupán ide-oda hánykolódott.

**CÉLOK ÉS
SÜRGŐSSEGEK
DANIEL
BOTA**

**JETHRÓ TANÁCSA
A SÜRGŐS FELADATOK
ZSARNOKÁNAK
LEGYŐZÉSÉRE AZ,
HOGY MÓZES FOR-
DULJON A HUMÁN-
ERŐFORRÁS OSZTÁLY
SZAKEMBEREIHÉZ,
HOGY KERESSENEK
ÉS KÉPEZZENEK KI
OLYAN EMBEREKET,
AKIK ÁTVESZIK
TEENDŐI TERHÉ-
NEK EGY RÉSZÉT.**

**SENKI SEM
MONDJA, HOGY
NE SEGÍTSÜNK
A RÁSZORULÓKNAK,
DE SOKKAL HATÉ-
KONYABBAK LEN-
NÉNK, HA INKÁBB
ARRA TANÍTANÁNK
MEG ŐKET, HOGY
MIKÉNT ELŐZZÉK
MEG A POTENCIÁLIS
PROBLÉMÁKAT.**

Sokan azok közül, akiknek elvárásaik vannak velünk szemben, önzők és őszintétlenek. Számukra nem a vezető a fontos, hanem a saját problémáik (megoldása). A vezető csak akkor számít, ha képes megoldani fontos gondjaikat, úgy, ahogy érdekeik megkívánják. Egy mindenki igényeit kielégíteni akaró vezetőnek, aki saját céljait elhanyagolja, vagy odébb tolja, minden esélye megvan arra, hogy megfojtsa magát a mások problémáival.

Itt felvetődik egy kérdés: „Vajon nem vagyok udvariatlan és önző, akiből hiányzik az együttérzés, ha nem segíték a segítségemet kérőeknek?” Senki sem mondja, hogy ne legyünk empatikusak, vagy hogy ne segítsünk azoknak, akiknek szükségük van ránk, de sokkal hatékonyabbak lennénk, ha inkább arra tanítanánk meg az embereket, hogy miként előzzék meg a potenciális problémákat.

Egy napon majd felfedezzük, hogy egész életünkben (vagy legnagyobb részében) eredményes tűzoltók voltunk, holott inkább az lett volna fontos, hogy megtanítsuk az embereket, hogy nem szabad játszaniuk a tűzzel.

Első következtetesként és megoldásként elmondhatjuk: lehetséges kitörni a sürgős teendők bűvköréből, ha életünket egy meghatározott, fontos célra összpontosítjuk. De ahhoz, hogy eljussunk oda, ahova kell, tudnunk is kell, hová kell eljutnunk.

Mózes tudta a legjobban, hogy mi az úti cél, a nép körében jelentkező problémák azonban kés-

lették célba jutásukat. Mózes mindvégig úgy viselkedett, mint egy mentős asszisztens, aki elsősegélyt nyújt, sebtapaszokat, fájdalomcsillapítókat osztogat. Mózes így állandóan „készenléti” állapotban volt, hogy ha sürgős esetek adódnak, cselekedhessen. Ezek az ideiglenes, egyszerűsített beavatkozások azonban kimerítették.

Ezért Jethró egy olyan megoldást javasol, amely a megelőzésen alapult, és előnyt biztosított útközlő Kánaán felé. Más szavakkal Jethró tudatosította Mózesben, hogy a biztonságos célba jutást közvetlenül befolyásolta a sürgösségek száma. Minél több a jelentéktelen sürgős feladat, annál kevesebbet foglalkoznak a célba jutással. Az a mentő, aki egy haldoklóval száguld a kórház felé, ha útközben megáll még három lakcímnél, hogy ajánlatokat pátyolgasson, nagy valószínűséggel egy haltott embert visz be a kórházba.

Jethró egy másik tanácsa a sürgős feladatok zsarnokának legyőzésére az, hogy Mózes forduljon a humánerőforrás osztály szakembereihez, hogy keressenek és képezzenek ki olyan embereket, akik átveszik teendői terhének egy részét. ■

1. Bob Deffinbaugh, *The Tyranny of the Urgent*, www.bible.org.
2. Stephen R. Covey, *Managementul timpului*, Editura Alfa, București, 2000, p. 33.
3. *Idem*, p. 35.
4. Stephen R. Covey, *Managementul timpului*, p. 33.

Daniel Bota, lelkipásztor, Bánáti Konferencia

A MIKELAKAI GYÜLEKEZET

Arad városának Mikelaka (Micălaca) negyedében, mely egykor különálló település volt, az advent üzenetet legelőször Huenegardt testvér hirdette a XIX-XX. század fordulóján.

A gyülekezet a városnegyed nevééről kapta a nevét. A település a középkori Tömörkény falu helyén, vagy annak névváltoztatásával keletkezett, és a trianoni békeszerződést követően – 1930-ban – olvadt be Arad városába. A helységet egykoron egyik felől a Maros, másik felől pedig erdő zárta körül. Az itt élők javarészt faszállítással foglalkoztak. Közöttük jelentek meg az első advent várók.

Az első mikelakai adventista Gherman Mitru volt, akinek háza 1929-ig a gyülekezet imaházaként is szolgált. Ugyanebben az évben az egyház egy telket vásárolt a Renașterii utca 63 szám alatt, amelyen felépítették az imaházat.

1932-ben a Maros áradása miatt az épület teljesen tönkrement, és újat kellett építeni helyette. Ez az imaház egészen 2000-ig működött. Majdnem 70 éven keresztül itt növekedett és fejlődött a mikelakai gyülekezet. Időközben az épületet kibővítették, átrendezték, majd amikor

így is szűknek bizonyult, határozat született egy új telek megvásárlására, egy új imaház felépítésére.

1997-ben az egyház megvásárolta a Voinicilor utca 29 szám alatti telket, majd 1998. május 12-én elkezdtek az új imaház alapjainak öntését. Az első istentiszteletet 2000. október 26-án tartották az új épületben, a felszentelésre pedig 2003. május 31-én került sor.

Jelenleg valamivel több mint száz tagja és barátja van a mikelakai gyülekezetnek, ők a környék advent reménységének hírnökei. Egy olyan világban, amely nem remél többé, szükség „újjaépíteni” a reménységet. Misszionárius, humanitárius és oktatási terveink vannak folyamatban Mikelakán és Aradon. A környék adventista hagyományait tiszteletben tartva hirdetjük az evangéliumot, tiszteletet tanúsítunk az idősebb nemzedék iránt, és megbecsülést keresztyén értékeink iránt. Ezáltal éltetjük a reménységet. A reménynek szüksége van múltra, amire emlékezhesen, és jövőre, amely felé tartson. Ezért szeretnénk minden erőnkkel hozzájárulni a reménység üzenetének terjedéséhez.

Emil Jigău, mikelakai lelkipásztor

NORVÉGIA

ANorvég Királyság Európa északi-, a Skandináv-félsziget nyugati részén fekszik, lakosságának számát 5,1 millióra becsülik, területe 385.186 négyzetkilométer. Az ország felületének kétharmadát hegyek borítják, fjordokkal fodoros partvidéke mentén körülbelül 50.000 szigetet számlálhatunk.

Évek óta Norvégiában a legmagasabb az élet-színvonal a világon. Az államvallás az evangélikus, a lakosság 86 százaléka tartozik ehhez az egyházhoz. A legfrissebb statisztikák azonban azt mutatják, hogy az emberek mindössze két százaléka jár rendszeresen templomba.

Az Amerikába kivándorolt norvég nemzeti-ségű adventisták már 1872-től küldtek az anyaországba adventista keresztyén irodalmat. E kiadványoknak köszönhetően 1878-ban, John Matteson misszionárius skandináviai látogatásának időpontjában már volt néhány szombat ünneplő Norvégiában. Matteson még ugyanebben az évben Oslóban telepedett le (a város régi neve Christiania volt), és megtartotta első evangélikus sorozatait. 1879 januárjában megjelent az első norvég adventista heti folyóirat, a Tidernes Tegn, 1500-as példányszámmal. 1887-ben ebben

az országban rendezték meg az első európai adventista sátoros találkozót, amelyen Ellen White is jelen volt, aki abban az évben éppen európai körúton tartózkodott. Két évvel korábban, 1885-ben épült meg az Adventista Kiadóház, amelyben egy kis szanatórium és egy misszionárius képző iroda is működött. Még a Norvég Királyi Család is rendelt adventista lelki és egészségügyi könyveket.

Norvégiában ma valamivel több mint 4500 adventista él, akik 62 gyülekezetben és két csoportban tartják istentiszteleteiket. Az éves statisztikai jelentésből tudjuk, hogy a kiadóhivatalunk ma is működik, illetve Lillehammerben egy egészségügyi központunk is van. 2012 februárjában a Norvég Királyi Ház Királyi Érdemrenddel tüntette ki a Generál Konferencia egykori elnökét, Jan Paulsen lelkipásztort. 2015 decemberében a Vadsó-i adventisták, a Norvég Bibliatársulattal karöltve arab és farszi nyelvű bibliákat osztottak ki szíriai menekülteknek. Ezen kívül számos más misszionárius kezdeményezés bizonyítja, hogy Norvégiában is élő egyházként tevékenykedünk, ottani testvéreink is forró vágyakozással várják Urunk második eljövételét.

Adrian Neagu, szerkesztőségi titkár, Viața și Sănătatea Kiadó

ELOHIM (II)

AZ ÚR JÉZUS
KRISZTUS,
ISTEN MENNYEI
FIA ÖRÖKTŐL
FOGVA LÉTEZETT,
KÜLÖNÁLLÓ
SZEMÉLY, MÉGIS
EGY AZ ATYÁVAL.

Az Elohim (I) cikk olvasói egészen biztosan visszaemlékeznek az istenség ószövetségi megnevezés-formáira. A korábbi cikkben hét ilyen nevet tárgyaltunk, mivel azonban nem azonosítottuk, hogy melyik milyen nyelven íródott, jegyezzük meg, hogy az utolsó, Ezsdrás 5:1 versében található név arám nyelvű. Pontos formája: Elah Yisrael, amelyet az általam használt forrásanyag El Yisrael-ként említ. Tudnunk kell, hogy az Elohim név 32 alkalommal jelenik meg Mózes első könyvének 1. fejezetében, és természetesen minden alkalommal ugyanazt jelenti. Habár ez a forma többesszámot jelöl, egyszámban használt ige mellett is megjelenhet, amely az óhéber nyelvben egyáltalán nem volt szokatlan jelenség. A 26. vers egy párbeszéd, vagyis két különálló személy közt lehetséges, és az istenség többes számára utal, mint a többi ehhez hasonló esetben.

A deizmus azok vallása, akik elismerik Isten létezését, de egy elzárkózó, teremtő Fenségnek tartják, Aki teremtményei megalkotása után ismeretlen helyre vonult vissza, és semmilyen formában nem avatkozik bele az emberek életébe. Érdekes, hogy olyan híres személyiségek is, mint Voltaire, Benjamin Franklin és Albert Einstein, osztották ezt a nézetet. Sőt, ifjúkorában William Miller is olyan nem-keresztény köröket látogatott, ahol nem értékelték a Bibliát és gúnyolták tartalmát.

Mit mond a Szentírás Istenről? Isten szeretet (lásd: 1Jn 4:8,16). Annyira „szerette a világot”, hogy „egyszülött Fiát adta” annak megmentéséért (lásd: Jn 3:16). Az ember bukása után megkereste őt, hogy megváltsa (lásd: 1Móz 3:9, Lk 19:10). A dicsőséges mennyet hátrahagyva emberré lett és meghalt üdvösségünkért (lásd: Fil 2:6-8). Elszakadt a menny magasztos légkörétől, és lejött a bűnös emberek közé: „Immánuel, velünk az Isten” (lásd: Mt 1:23).

Isten örökre testvére lett teremtményeinek, azaz nekünk! Micsoda jó hír ez! Ő az egyedüli igaz Isten, a megváltottak pedig lelkesen kiáltják majd a Megváltó dicsőséges megjelenésekor: „Íme, Istenünk, akit mi vártunk és aki megtart minket; ez az Úr, akit mi vártunk, örülünk és örvendezzünk szabadításában!” (Ésa 25:9). A Fiú-Istenről Mikeás próféta világosan kijelentette: „De te, Efratának Bethleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nekem, aki uralkodik az Izráelen; akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van” (Mik 5:2) A mi Megváltónk a Betlehemben született Jézus Krisztus, Immánuel – a „Velünk az Isten” (lásd: Mt 2:1-12, Lk 2:1-20).

Mikeás profetikus szövegének összefüggésében felismerjük, hogy Ő öröktől fogva van. Egyedül Isten létezhet öröktől fogva. Krisztus tehát Isten. Az utolsó idő ihletett irodalma is ugyanerre az álláspontra helyezkedik. Íme, néhány ideillő idézet. „Az Úr Jézus Krisztus, Isten mennyei Fia öröktől fogva létezett, különálló személy, mégis egy az Atyával” (*Review and Herald*, 1906. április 5. / *A te igéd igazság*, 5/1126). „Krisztus örökké létező Fiúisten, önmagában élő. Örök létezéséről beszélve Krisztus elvonultatja előttünk a végtelen korszakokat. Biztosít arról, hogy az örökkévalóságban soha nem volt olyan időszak, amikor nem élt volna szoros egységben az örök Istennel” (*The Signs of the Times*, 1900. augusztus. 29. / *Evangelizálás*, 615). „Egyenlő volt Istennel, végtelen és mindenható, örök, önmagában étellel bíró Fiú (*Manuscript*, 1897, 101. / *Evangelizálás*, 615). Jn 10:30-ban maga Krisztus jelentette ki: „Én és az Atya egy vagyunk.” Jn 17:23-ban így imádkozott: „Én öbennük, és te én bennem: hogy tökéletesen eggyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem.”

A tanítványoknak, a mennyei minta szerint, tökéletes egységben kellett lenniük. Az istenség sze-

mélyei „tökéletesen egyek”. Nem egy személy, hanem többen, tökéletes egységben. Van olyan ember az életedben, aki már 30 éve a barátod? Olyan régóta? Soha nem vitatkoztatok, soha nem vesztetek össze csúnyán? Képzeljétek el, hogy az istenség személyei mindig léteztek, és öröktől fogva tökéletesen egyek. Saját, gyenge, korlátolt emberi elménkkel ezt nem foghatjuk fel. Pál kijelentette, hogy Krisztus földre jövétele előtt a mennyben élt, Isten oldalán, de nem ragaszkodott ehhez az állapotához, hanem levetkőzte a dicsőséget, és emberré lett értünk: „Aki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgálai formát vévén föl, emberekhez hasonlónak lévén; és mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig” (Fil 2:6-8). Testet öltése tehát nem létezésének kezdete, hanem ugyanazon örök isteni személy egy másik létformája: „Krisztus az egész örökkévalóságon át egy volt az Atyával, még amikor az emberi természetet magára öltötte, akkor is Istennel volt egyenlő” (*The Signs of the Times*, 1905. augusztus 2. / *Szemelvények*, 3/228).

János, a látnok lejegyezte első pátmoszi látomását: „Lélekben valék ott az Úrnak napján, és hallék hátam megett nagy szót, mint egy trombitáét, amely ezt mondja vala: Én vagyok az Alfa és az Omega, az Első és Utolsó” (Jel 1:10-11). Krisztus mondta: „Én vagyok az Első és Utolsó”. A fejezet további részében János leírta a látomást, amelyben találkozott a Megváltóval, aki szólt hozzá. Szavaiban Ésa 44:6 versét idézte: „Így szól az Úr, Izráelnek királya és megváltója, a seregeknek Ura: Én vagyok az első, én az utolsó, és rajtam kívül nincsen Isten.”

A szövegben az istenségre vonatkozó első ki-fejezés „az Úr”, héberül Jahve vagy IHVH, mint 2Móz 3:14-ben: „És monda Isten Mózesnek: VAGYOK, AKI VAGYOK. És monda: Így szólj az Izráel fiaihoz: A VAGYOK küldött engem ti hozzátok.” Krisztus a „Jehova”, Ő a „Vagyok, Aki Vagyok”, „az Első és Utolsó”, az „Alfa és Omega”, Ő az Isten. Ésa 44:6-ban még egyszer megjelenik „az Úr” szó ugyanebben az értelemben: „a seregeknek Ura”. Mindkét esetben „Jehova”, a „seregeknek Ura” pedig „az Első és Utolsó”. A biblia-szöveg a „rajtam kívül nincsen Isten” – kijelentéssel zárul. Következésképpen az egyedüli Isten, a Jehova, a seregek Ura, az Első és Utolsó minden kétséget kizáróan Krisztus.

Figyeljük meg ezt a két helyzetet, amikor Krisztus saját magára utalva használta a „Jehova”, „Vagyok”, „Első és Utolsó” nevet: „Monda nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok” (Jn 8:58). Ezt a kijelentését a zsidók a 2Móz 3:14-ben megjelenő „Jehova” névre való utalásként értették, mivel azonban csak az embert látták Benne, szavait istenkáromlásnak ítélték, és köveket vettek, hogy megöljék Őt (lásd: 59. vers, 10:31.33).

„Mikor pedig láttam őt, leesém az ő lábaihoz, mint egy holt. És reám veté az ő jobbkezeit, mondván nékem: Ne félj; én vagyok az Első és az Utolsó, és az Élő; pedig halott valék, és íme, élek örökkön-örökké, ámen, és nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai” (Jel 1:17-18). Ő az Úr Jézus Krisztus, Aki meghalt a bűnösökért, feltámadt és örökkön-örökké él.

A Megváltó múltbeli istenségével és örök létezésével kapcsolatban a Prófétaság Lelke hozzászeli: „Krisztus lényegében Isten volt, a szó legszorosabb értelmében. Ő öröktől fogva, egy örökkévalóságon át Istennel volt, mindenek felett mindörökké áldott Isten” (*Review and Herald*, 1906. április 5. / *A te igéd igazság*, 5/1126).

Ez az idézet ugyanazt mondja, mint amit János Evangéliumában is olvashatunk: „Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige. Ez kezdetben az Istennél vala.” „És az Ige testté lett, és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal” (Jn 1:1-2.14). Listra lakói tévesen, Pálról és Barnabásról állították ezt: „Az istenek jöttek le mihozzánk emberi ábrázatban!” (Csel 14:11). Fogalmazzunk másképp: „Isten lejött hozzánk emberi formában”, de ez alkalommal nem csak egy egyedülálló esemény erejéig, mint Ábrahám esetében (lásd: 1Móz 18:1-33), hanem teljes testet öltésben: „Íme, a szűz fogan méhében és szül fiat, és annak nevét Immánuelnek nevezik, ami azt jelenti: Velünk az Isten” (Mt 1:23).

Isten velünk van és velünk is marad örökkön-örökké! Ámen! ■

**KRISZTUS AZ EGÉSZ
ÖRÖKKÉVALÓSÁGON
ÁT EGY VOLT AZ ATYÁVAL,
MÉG AMIKOR AZ
EMBERI TERMÉSZETET
MAGÁRA ÖLTÖTTE,
AKKOR IS ISTENNEL
VOLT EGYENLŐ.**

Stefan Radu, nyugalmazott lelkész

PRÉDIKÁCIÓ ÉS SORS

Mi készítette a keresztségre?” – kérdezi a lelkész az egyik jelentkezőt. – „Az ősszel a szomszédasszonyom temetésén mondott prédikációja” – válaszol a keresztelendő. – „Szavai megérintették szívemet, és meggyőztek: követnem kell az igazságot, én is tagja akarok lenni Isten népének! Boldog vagyok, hogy megváltozott az életem! Rendelkezem most már az üdvösség reménységével, és türelmetlenül várom jövődő Megváltómat!”

Nem ritkán egy lélek sorsa egy-egy prédikációtól függ. Ezért rendkívül nagy a felelősség, mely a lelkészre nehezedik. Az emberek élete vagy halála függhet a szavától.

A prédikáció az az eszköz, amely által az Evangélium üzenete eljut a hallgatóságához. Ennek az üzenetnek a célja kapcsolatba hozni a hallgatók szívét Krisztussal, az élet egyedüli Forrásával.

Sok tényezőtől függ egy-egy prédikáció értéke, egy dolog azonban biztos: amikor a hallgatóság érzi, hogy Isten szól hozzá, a lelkiismeretet felébreszti a Szentlélek: az emberek élete átalakuláson megy keresztül.

Prédikáció a biblikus időkben

A hegyről elhangzó Ige. A biblikus idők leghatékonyabb prédikációi a természetben hangzottak el. Illés beszéde a Kármelen egy felhívásból, egy gyakorlati részből, tanulságból és egy imából állt. Igehirdetésének célja kinyilatkoztatni Istent a népnek. A szokványos prédikációktól eltérően, amelyben a felhívás/felszólítás a szertartás vége felé hangzik el, Illés prédikációja éppen egy felhívással kezdődik: „Meddig sántikáltok kétfelé” (1Kir 18:21). Az igehirdetés gyakorlati része az áldozathozatal, amit a fohász követ. Az egész nép érezte Isten közvetlen megnyilatkozását, majd határozott állást foglalt Baál prófétái ellen.

A pusztában. Keresztelő János Júdea pusztájában hirdette Isten Szavát. Prédikációjának célja a Messiásnak a nép számára történő kinyilatkoztatása. Az emberek megvallják bűneiket, és megkeresztelkednek. János olyan erővel hirdette az Igét, hogy az emberek már-már azt hitték róla, hogy Ő a Messiás (lásd Lk 3:15).

A városban. Péter apostol Pünkösdkor Jeruzsálemben prédikált. Prédikációjának célja Úrként és Üdvözítőként bemutatni Jézust a népnek. Az embereket „szíven szúrta” az apostol beszéde, és ezt kérdezték maguk között: „Testvérek! Mit tegyünk?” A prédikációt követően majdnem háromezren keresztelkedtek meg. Egyetlenegy prédikáció háromezer ember sorsát változtatta meg.

Prédikáció az imaházban

Ma modern eszközöket alkalmazunk a prédikációk során, imatermeink ki vannak hangosítva, mégis furcsa, hogy habár szívüket nem hatotta át az üzenet, a hallgatóság és az Igét hirdető egyaránt elégedett. Senki sem kérdezi: „Testvérek, mit tegyünk?” Nem hallunk bizonyosságtételeket, a keresztségek egyre ritkábbak, nem érzünk aggodalmat és lelkifurdalást a mellettünk elvesző lelkekért.

Változásra van szükség. Lehetséges, hogy én, a prédikátor, a nép előtt áldozat nélkül beszélnek (a prédikáció gyakorlati tényezője nélkül)?

Vajon, akik a beszédemet hallgatták, érezték-e szívükben, hogy Isten változtatni akar életükön? A gyülekezet tagjainak sorsa a szószékről elhangzó prédikációtól függ. Ha hallgatóim nem teszik fel maguk közt a kérdést – „Testvérek, most mit tegyünk?” –, prédikáció tartalmatlan volt. Az Igét hirdetőnek újra és újra fel kell fedeznie az isteni ihletés erejét ahhoz, hogy a jelenlévők meghallják Isten hangját. A prédikátor a felelős hallgatói sorsát illetően.

Az egyház tulajdonképpen azért van válságban, mert hiányzik a misszióra történő megfelelő képzés és ösztönzés. A jelen legnagyobb követelménye, hogy a lelkipásztor a gyülekezet tagjával együtt kilépjen az imaház falain kívül az utakra, terekre, és házról házra, faluról falura, városról városra hirdesse az Igét.

Prédikáció és sorsok: *Bolygónk sorsa*

Folyton a szemem előtt lebeg az egyik novemberi prédikáció gyönyörű képe. Három lelkész úgy döntött, hogy elviszi az Igét a hegyekre és a mezőkre. Lejöttek a szószékről, és megosztották a prédikálás örömét a gyülekezet tagjaival. Isten egy fényes napot készített számunkra. A hangulat különleges volt, s a testvérek félóránként kérdezték: „Testvérek, most mi legyen? Merre menjünk tovább?” Nincsen szebb annál, mint amikor egy gyülekezet tagjai prédikátorok lesznek, és házról házra járnak, hogy egy szebb sorsról tegyenek bizonysgót az embereknek. Tíz településen mintegy négyezer könyvet osztottunk szét. Ez azt jelenti, hogy négyezer család, a „Bolygónk sorsa” című könyvnek köszönhetően egy csodálatos jövőt ismerhetett meg. Csodálatos prédikáció volt!

Íme, mit ír az Úr „szolgálólánya” erről a munkáról:

„Könyveink és folyóirataink az Úr eszközei az üzenet állandóságának biztosítására. Azáltal, hogy világosságot terjesztenek és meggyőzik a lelkeket az igazságot illetően, sokkal nagyobb munkát végeznek, mint amit pusztán az Ige szóbeli hirdetése végezne. A hallgatók hírnökök, akik a könyvevangélisták munkájának köszönhetően juthatnak be az emberek otthonaiba, minden szempontból támogatják az evangélium hirdetését. A Szentlélek dolgozik a könyvek olvasóinak elméjében, ahogy azokéban is, akik az imaházakban a prédikációk szavát hallgatják. Angyalok kísérik mindkét szolgálatot: a könyvevangélista munkát és a prédikációt egyaránt” (Ellen White, *Bizonyosságtételek* 6/316).

Kívánom, hogy a Kármel tüze hassa át az ige hirdetés lelkületét, hogy a gyülekezetek tagjai szintén prédikátorok lehessenek, a lelkészek pedig együtt dolgozzanak a könyvevangélista munkásokkal, hogy közös erővel előkészítsék Üdvözítőnk visszajöttének útját. Az Úr segítsen minket ebben! ■

**A PRÉDIKÁLÁS
LELKÜLETE
DANIEL
DINCĂ**

**KÍVÁNOM, HOGY
A KÁRMEL TÜZE
HASSA ÁT AZ IGEHIRDÉ-
TÉS LELKÜLETÉT,
HOGY A GYÜLEKEZE-
TEK TAGJAI SZINTÉN
PRÉDIKÁTOROK
LEHESSENEK, A LEL-
KÉSZEK PEDIG EGYÜTT
DOLGOZZANAK
A KÖNYVEVANGÉ-
LISTA MUNKÁSOKKAL,
HOGY KÖZÖS ERŐ-
VEL ELŐKÉSZÍTSÉK
ÜDVÖZÍTŐNK VISZ-
SAJÖTTÉNEK ÚTJÁT.**

A MENNY „GONOSZTEVŐJE”: AZ ASSZONY

Példázatként is felfoghatjuk az alábbi történetet, habár úgy tudom, a valóságban is megtörtént esetről van szó. Egy menyegzői istentisztelet volt. A lelkész, aki a szertartást vezette, és a mennyben köttetett házasságok jelentőségéről prédikált, egyszer csak ijedt tekintettel nézett körbe az imateremben, és a következő pánikszzerű bejelentést tette:

„Tisztelt hallgatóság! Nem szeretném elrontani ennek az alkalomnak az ünnepi hangulatát, de arról értesültem, hogy a teremben egy veszélyes gonosztevő tartózkodik. Törvénysértéseire nemigen találunk megfelelő leírást a Büntető Törvénykönyvben. Irigylésre méltó képességei vannak, a legerősebb ellenfeleket is két vállra fekteti, és eddig még sosem győzték le. A rendelkezésemre álló információk alapján kijelenthetem, hogy körözés alatt áll, a legfelkészültebb ügynökök és titkosszolgálatok vannak a nyomában. Nem szeretném, ha pánikba esnétek, és kirohannátok a teremből, hisz amúgy sem leplezhető le a tömegben. Nincs nála fegyver vagy fegyverként is használható tárgy. Tekintete és beszéde akár az angyaloké: azonnal levesz a lábadról, és nem is sejtéd, hogy az egész bolygóra veszélyt jelenthet. Más alkalmakkor is – akárcsak most – döntött már úgy, hogy belép egy gyülekezetbe – így fedezi magát. Nézése ártatlan, tekintete világosságot áraszt, amerre néz. Ki jönne rá, hogy ebben a személyben hatalmas romboló erő lappang, páratlan akaratú és kitartás?”

Ekkor az egyik diakónus odament a lelkészhez, és átadott neki egy kis fecnit. A prédikátor ünnepélyes lassúsággal, szertartásszerűen megnézte, hogy mit tartalmazott a cédula. Síri csend telepedett az imateremre.

„Habár sejtem, hogy nem fog örülni a leleplezésnek, az imént tudtam meg, hogy ki is a szóban forgó személy. Többen is ismeritek, ezért kérek, őrizzék meg a nyugalmatokat. Megkérem az illetőt, hogy álljon fel. Ez a személy nem más, mint... a feleségem!”

Hullámzó morajlás vonult végig a hallgatóságon, amelyet meglehetősen lázba hozott ez a bejelentés. Mosolyok és kíváncsi tekintetek mindenfelé. A lelkész ránézett a feleségére, és egy szótlansággal előre hívta. A terem hátulsó soraiból

felállt egy sovány testalkatú, kellemes, szép megjelenésű nő, és mint egy illatos, májusi fuvalom, előre ment az ura mellé – félénk léptekkel, könnyes szemmel. Nem értette, miért tette vele mindent a férje, miért azonosította őt különlegesen veszélyes gonosztevőként. Ekkor már a férje szeme is könnybe lábadt. Kinyitotta a Bibliáját, és ezt olvasta: „Derék asszonyt kicsoda találhat? Mert ennek ára sokkal felülhaladja az igazgyöngyöket” (Péld 31:10).

„Nos – folytatta a lelkész –, ő a menny »gonosztevője«, mivel tisztessége és jósága folytán megvetően tekint a modern nő filmbelillő magatartására, aki gondolkodás nélkül leváltja férjét egy újra, jellem-összeférhetetlenség ürügyén. A többi nő betolakodóként, bűnözőként tekint rá, mivel szeretetben alávetett jelleme, erkölcsi szépsége révén veszélybe sodorja a haszonleső szadadosságot, a női fasizmus és erkölcsi ellenállás törvényeit. Az én asszonyom gyanús és veszélyes társadalmi elem, mivel tisztessége és tisztasága által olyan tükröt állít, amelybe a világ többi nője nem akar belenézni, mindazok, akik úgy vélik, hogy joguk van a privát élethez, és nem tartoznak elszámolással a Mennyei Erkölcsi Bíróságnak. Köszönöm, Uram, hogy nekem adta ezt a »gonosztevőt«, aki oly sokszor, oly sok helyzetben – a Te fegyverekkel: a béketűréssel, a szeretet bölcsességével, vigasztalásával, jóságával és hűségével – legyőzte igazságtalan becsvágyamat. Most pedig, mivel tudatosult bennem ez a »veszély«, amelytől a menny nem akar megvédeni, és akivel magam is együtt szeretnék élni boldogan, itt az ideje, hogy az itt megjelent ifjú párnak elmondjam, mire számítsanak a szeretet harcmezéjén. Jogukban áll tudni!”

AZ ÉN ASSZONYOM GYANÚS ÉS VESZÉLYES TÁRSADALMI ELEM, MIVEL TISZTESSÉGE ÉS TISZTASÁGA ÁLTAL OLYAN TÜKRÖT ÁLLÍT, AMELYBE A VILÁG TÖBBI NŐJE NEM AKAR BELENÉZNI, MINDAZOK, AKIK ÚGY VÉLIK, HOGY JOGUK VAN A PRIVÁT ÉLETHEZ, ÉS NEM TARTOZNAK ELSZÁMOLÁSSAL A MENNYEI ERKÖLCSI BÍRÓSÁGNAK.

Hős – inkognitóban

Az egész egy nagy igazságtalanságnak tűnik. A Példabeszédek könyve 31:10-31 verseiben bemutatott asszony, miután egzisztenciális, lelki és értelmi téren is bebizonyította alkalmasságát, elnyeri méltó jutalmát, amely nem más, mint... munkájának a gyümölcse. „Adjatok ennek az ő keze munkájának gyümölcseiből, és dicsérjék őt a kapukban az ő cselekedetei!” – olvassuk a 31. versben. A mesés jutalmak és elismerések – az Oscar- és Nobel-díj – világában a Biblia tanácsa úgy tűnik, alábecsüli annak a nőnek az érdemeit, aki hatékonyságban és eredményességben ámu-

latba ejt. Jóllehet az élelem és ruházat előteremtésére, a föld megmunkálására összpontosít, befektet és újra befektet, alapvető vonása ez: önmaga jellemének és (családon belüli és kívüli) kapcsolatainak tökéletesítését tartja a legfontosabbnak. „Jóval illeti az ő férjét” (12. vers), gondoskodik a szerencsétlenekről (20. vers), ha megnyitja száját, bölcs gondolatokat mond, tanításai hasznosak és kellemesek (26. vers), „vigyáz a háza népe dolgára” (27. vers), és féli az Urat (30. vers). Odaadása áll jellemrajzában középpontjában, és az adományozás előjogát másoknak is felkínálja. Vajon meg van-e elégedve a férfi által felajánlott jutalommal, amely férfit éppen neki köszönhetően tüntetik ki megbecsüléssel? Habár a szövegből nem tudjuk egyértelműen, hogy mi volt ennek a férfinak a szerepe a családban és a társadalomban, és a leírásban másodlagos szerep jut a számára (csupán következtethetünk arra, hogy magas rangú méltóság lehetett), mégis becsületes asszonya minden erőfeszítése arra irányul, hogy tisztességet szerezzen férjének. Nem arra törekszik, hogy külsőségek árán, hivalkodóan magára vonja a világ figyelmét. Önnön értékét nem ezeknek tulajdonítja. Az boldogítja, ha másoknak jót tehet. De tulajdonképpen nem ez a menny elképzelése? A tisztességes asszony nem a menny hírnöke?

Példázatok példázata

Íme, a becsületes asszony! Íme, az egyház! Az Asszony bármit tesz, Férje felmagasztalására teszi, akinél a Mennyország Kapuinak kulcsai vannak. Ő mint az Egyház megfelelő eledelt biztosít háza népe számára, örök életre vezető tanításokat, törődik a bűn áldozataival (20. vers), biztosítja a tiszta cselekedetek makulátlan ruházatát, és az Igazság „derékkötőit” árusítja. A mezőn dolgozik, azon a földterületen, amelyben kincs van elásva: mindenét eladja, hogy megvásárolhassa azt a telket, amelyben a kincset elrejtették. Ennek az Asszonynak, az Egyháznak az érdeklődési köre annyira különbözik a többi asszony, egyház érdeklődési körétől, hogy „bűnözőként” bélyegzik meg, aki lábbal tiporja az emberi eredetű erkölcsi rendeleteket. De ő, az Asszony-Egyház az egyedüli, aki házasságot kötött a Királyság Kapuinak Férfijával, az egyetlen, aki dicsóítja Őt. Ezért kapja meg Tőle azt az erőt, melynek köszönhetően „tisztességes asszony” lehet! ■

EGY BECSÜLETES ASSZONY
GEORGE
UBA

A NŐ AZ EGYHÁZ JELKÉPE. AZ ASSZONY BÁRMIT TESZ, FÉRJE FELMAGASZTALÁSÁRA TESZI, AKINÉL A MENNYORSZÁG KAPUINAK KULCSAI VANNAK.

George Uba, nyugalmazott lelkipásztor

A LELKI CSAVARGÁS

Az Istentől való eltávolodás tragédiája

Az irodalmi és virtuális térben néhány éve ismét divatba jöttek az Istenre és az ember életének értelmére vonatkozó kérdések. *Miért vagyunk? Mit, mennyit ismerhetünk meg világegyetemből? Mi bizonyítja Isten létezését? Ha Isten jó, mi értelme szenvedésünknek?* Van válasz ezekre a kérdésekre. A szomorú azonban az, hogy ezeknek a válaszoknak a keresése nem több, mint a kételkedéssel való flörtölés. Henry David Thoreau a következő kijelentéséért vált híressé: „Az emberek többsége hallgatag kétségbeesésben él.” 1854-ben, miután két évet a Massachusetts állambeli Walden Pond nevű erdőben töltött, ezt írta egyik könyvében: „Arra törekedtem, hogy csak a lényegét éljem meg... Nem akartam, hogy a halál közelségében rádöbbenjek, hogy nem éltem igazán.”¹ A kételkedésnek megvan a maga értelme, még a vallásban is. Nem vallhatsz egy bizonyos hitelvet, ha előbb nem ment át saját szkepticizmusod szűrőjén. Az igazság kereséséről – az igazság keresésének értelméről és céljáról – való lemondás a legártalmasabb az emberre nézve. Isten minden földön élő lelket az igaz életre hív.

Egyedül is képes vagyok

Az ateista nem más, mint a bibliai *bolond*, aki azt állítja (magában vagy hangosan, mindenki

füle hallatára), hogy Isten **nem létezik**. Egy isten-tagadó ember élete tele van zavaros ellentmondásokkal. Miközben egy cél, értelem és végső igazság nélküli természetéről beszélnek (ezek lévén a bizonytalanságok), azt állítják, hogy Isten nem létezik (ez számukra a bizonyosság!). Egy a végső célra vonatkozó kérdés ostobaságától egyesek – ebben az ideológiai tévelygésben – eljutnak egy olyan bizonyosság kijelentéséig, amely mellett nem hoznak fel érveket. A bizonyítás terhé a hívőre bízzák.

Hasonló drámát élnek át az agnosztikusok is. Mivel egyesek annyira nagyra tartják szkepticizmusukat, ez a köztes szakasz megalapozódik életükben, életmódjukká válik. Nem hisznek Istenben, de azt sem jelenthetik ki, hogy egyáltalán nem hisznek.² De élhet-e az ember végső bizonytalanságban? A szomorú az, hogy kerülnek Isten ismertetének kérdését. A Teremtő felfedezésének örömét neveltség tárgyává teszik, és éppen azok, akik azt állítják, hogy a végső igazság bárhol megtalálható. De ha bárhol, akkor miért nem itt? Miért nem egy szerető Istenbe vetett hitben?

A modern agnosztikusok – ellentétben elődeikkel – azt a nézetet vallják, hogy az élet fontos kérdései nem is annyira fontosak, mint amennyire gondolnánk. Gyakran hangoztatják, hogy egyenesen butaság ezekkel a dolgokkal foglalkozni

AZ IGAZSÁG
KERESÉSÉRŐL
– AZ IGAZSÁG
KERESÉSÉNEK
ÉRTELMÉRŐL
ÉS CÉLJÁRÓL –
VALÓ LEMONDÁS
A LEGÁRTAL-
MASABB AZ
EMBERRE NÉZVE.
ISTEN MINDEN
FÖLDÖN ÉLŐ
LELKET AZ IGAZ
ÉLETRE HÍV.

(argumentumaikat a modern ateisták is kölcsönveszik, ha érvelésük egy bizonyos ponton megfenekezik). Richard Dawkins mondta a következőket az ember életének eredetére és értelmére vonatkozóan: „Gyermeteg, ostoba dolog az élet értelméről beszélni. Felnőttünk, megszabadultunk ettől a gondolkodásmódtól.”³ Mindezek ellenére egy olyan társadalomban, amely igényli az értéket és a célokat, amelyeket legfőként önerőből szándékszik elérni, a gondolkodók egy különleges megoldással rukkoltak elő: a nemes hazugság alternatívájával. 1991-ben az Amerikai Tudományos Akadémia egyik ülészakán L. D. Rue azt mondta, hogy ez a nemes hazugság azt jelenti, hogy túl kell tekintenünk személyes érdekeinken, énünkön, családunkon, nemzetünkön, fajunkon.⁴ Hazugság, mivel egy egyetemes célt és igazságot szolgál. Szükséges a túlélésünkhöz. A kérdés azonban továbbra is fennáll: mi értelme ennek? Hogyan lehet egy agnosztikusnak vagy ateistának egy ilyen életfelfogása, amely egy időben feltételezi a cél hiányának tudatosságát és a társadalmi összetartást biztosító nemes hazugságot?

Rögtönzött erkölcsiség

Az Istentől való eltávolodás racionálisnak tűnhet, sőt, igazolhatónak. A társadalmat és az egyéni felelősséget befolyásoló princípiumok szintén szubjektív tényezők. Mindenki megalkot magának egy egyéni erkölcsösséget, amelyről lemondhat a másokkal való együttélés és kommunikáció során. Érzékek irányítják az életet, az isteni terv az emberi élet igazgatására gyermekem mókának tűnik. Mindezek ellenére a társadalmi kihívások nyilvánvalóak; a közös érdek szembetűzése az egyéni érdekekkel egyre erőteljesebb.

Támpontok nélkül minden erkölcsi fogalom érvényessége fel van függesztve. Ha a természet véletlenszerű szüleményei vagyunk, azt jelenti, hogy semmilyen erkölcsi kötelezettségünk nincs egymás iránt. Következésképpen a kapzsiság, önzés és a megkülönböztetés nem elítélendő magatartásforma. Ami nekem tetszik, az a törvény. Ki tud egy ilyen társadalomban élni? A hiteles erkölcsiség forrása Isten jelleme. Enélkül minden a pilanatnyi vágyakra, kedvre, személyes érdekekre korlátozódik.

Az Isten beavatkozásaira vonatkozó, Bibliában is feljegyzett különbözőségeket szintén felhasználják arra, hogy a Teremtő által képviselt erkölcsiségből eredő spiritualitást nem kívánatosnak nyilvánítsák. Mi szükséged egy olyan Istenre, aki állandóan ellentmond saját magának, aki az Új-testamentumban teljesen más, mint volt az Ótes-

tamentumban? Menedékbe húzódni, amikor valaki egy ilyen kérdést tesz fel, senkinek sem tesz jót. Bizonyoságtévésünknek egyértelműnek kell lennie. Nem segít, ha a válaszádat a hitre való hivatkozással kerüjük meg. Az én hangomnak kell hallatszania, amikor saját hitemet védem. Isten szeretete egyenes arányban van az Ő megértésével.

Van még idő

Az egyház, a gyülekezeti közösség a lélek nevelőhelye, az a hely, ahol mindenki megtalálhatja a maga intellektuális, társadalmi és spirituális szerepét. Az ifjakkal mentorra, tanítóra van szükségük Isten és a Szentírás megismeréséhez. Senki sem válik lelki csavargóvá egyik napról a másikra. Az Istentől való eltávolodás nem váratlanul következik be. Az odaadó, gondoskodó gyülekezet megelőzheti ezt az állapotot. A hanyagság itt, ebben a kérdésben megbocsáthatatlan. A lelkek nem gépek, amelyek könnyen megjavíthatók. Isten sokat fektetett mindenikünkbe, érdemes a legnagyobb erőfeszítéseket is megtennünk eltávolodott társaink visszaszerzésére.

Az adventizmustól való eltávolodás az esetek túlnyomó többségében nem jelent más vallási közösségekhez – baptistákhoz, pünkösdistákhoz vagy ortodoxokhoz – való csatlakozást, hanem sokkal inkább az ateizmus-agnoszticizmus felvállalását. Az ezen eszmékben rejlő albolcsességek első rálátásra kielégítik a lélek szükségleteit, de végül keserű szájját hagynak maguk után, amikor az élet értelmét boncolgatják. Az élet zajlásában egyesek elszakadhatnak Istentől és az egyháztól, a hívőnek azonban nem az a tisztje, hogy megfeddje őket. Inkább szeretettel kellene viszonyulniuk hozzájuk, mint az atyák, akik megértik értelmüket és energiájukat pazarló gyermekük választását. Tegyük úgy, mint a mennyei Atya a tékozló fiú példázatában. ■

1. Henry David Thoreau, *Walden: Or, Life in the Woods*, 68.
2. William L. Rowe, *Routledge Encyclopedia of Philosophy*, London, 1998.
3. Beszélgetés William Lane Craing-gel, <https://www.youtube.com/watch?v=Uaq6ORDx1C4>
4. Loyal D. Rue, *The Saving Grace of Noble Lies*, 1991

Paul Balaban, lelkipásztor, Bánáti Egyházterület

AZ ATYA ÉS A TÉKOZLÓ FIÚ BALABAN

AZ ISTENTŐL VALÓ ELTÁVOLODÁS NEM VÁRATLANUL KÖVETKEZIK BE. AZ ODAADÓ, GONDOSKODÓ GYÜLEKEZET MEGELŐZHETI EZT AZ ÁLLAPOTOT. A HANYAGSÁG ITT, EBBEN A KÉRDÉSBEN MEGBOCSÁTHATATLAN. A LELKEK NEM GÉPEK, AMELYEK KÖNNYEN MEGJAVÍTHATÓK. ISTEN SOKAT FEKTETETT MINDENIKÜNKBE, ÉRDEMES A LEGNAGYOBB ERŐFESZÍTÉSEKET IS MEGTENNÜNK ELTÁVOLODOTT TÁRSAINK VISSZASZERZÉSÉRE.

DÁNIEL 8:14 DOKTRÍNÁJA ÉS JELENTŐSÉGE

Bevezető ismétlés

Folyóiratunk ezen rovatának korábbi cikkeiben hangsúlyoztuk a hitvallás és a bizonyágtétel, illetve az adventista hitalapelvek és a „hit tartópillérei” vagy „határkövei” (landmarks) közötti különbségeket.

Ezek a határkövek – Ellen White szerint – a következők:

1. „A Szentély megtisztítása a mennyben zajlik, és határozottan kapcsolódik Isten földi népéhez.”
2. „AZ ISTEN PARANCSOLATAI ÉS A JÉZUS HITE feliratokat felmutató első, második és harmadik angyal megjelenése.”
3. „Isten igazságszerető népe látja a mennyben Isten templomát és a Tízparancsolatot őrző frigyládát. A negyedik parancsolat szombatjának fénye erőteljesen bevilágítja az Isten Törvényét taposók útját.”
4. „Az a kijelentés, mely szerint a törvénytelenek nem rendelkeznek halhatatlansággal, szintén régi határköve hitvallásunknak.”

A fenti állítások felsorolása után Ellen White kijelentette: „Nem jut eszembe más hittétel, amelyet a régi határkövek közé sorolhatnánk.”¹

Hitalapelv a bölcseknek

Egy 1850-ben megjelent cikkében James White kijelentette, hogy a Dániel 8:14-ben leírt, 2300 évről szóló prófécia az adventista hit egyik fő tartópillére volt és az is maradt.² Ellen White 1902-ben igazolta ezt az állítást: „Jézus mennyei szentélyszolgálatának a helyes megértése hitünk alapja” (*Evangelizálás*, 221).

Az Ítélet metaforájaként értelmezett Szentély megtisztítása, a jó és gonosz erők kozmikus harcának utolsó, legkimagaslóbb szakasza, a teljes adventista teológia bibliai és lelki összefüggése. Ezért a Szentély (az Ítélet) tana az összes többi adventista hitalapelv kerete, eszkatológiai jelentőséget kölcsönözve azoknak, amint azt a jelen cikksorozatban is bizonyítjuk. A Szentélyről és az Ítéletről szóló hitalapelv helyes értelmezése az Evangélium biblikus megértésének a kerete és koronája.

Helyszűke miatt nem bocsátkozhatunk ennek az egyedi teológiának az exegetikus részletezésébe³, azonban a hitalapelv érdekfeszítőbb, gondosabb és gyakorlatiasabb szemléletéhez szükséges minden történelmi és teológiai alkotóelemet megemlítenünk. Azokhoz szólunk, akik ismerik, vagy vélik, hogy ismerik a Szentély tanát.

A történelem és a tapasztalat azt az egyetemes benyomást keltette, hogy a Szentély tanának adventista szemléletmódja mind a kezdők, mind a szakemberek számára rendkívül bonyolult, nehéz és igényes téma.

A kozmikus összecsapást más teológiai összefüggésekkel helyettesítők körében ennek a hitalapelvnek nincs jelentősége. Az „evangéliumi” látásmódban valóban értelmetlen lenne. Azonban milyen Evangéliumot védelmezzünk?⁴ Az Evangélium helyes értelmezése nem tekint el a jó és a gonosz közötti nagy küzdelemtől. Ne feledjük, hogy Isten bizonyos dolgokat elrejtett a bölcsek és tanultak elől, a kisdedeknek jelentvén ki azokat (Lk 10:21). Dániel látomásában az öröktől fogva létező, az izraeli papok engesztelésnapj fehér ruhájába öltözött Krisztus a kijelentett időről szólva emlékezteti a prófétát, hogy ennek titka az idők végéig rejtve maradjon (lásd: Dán 8:14.26, 12:8; Dán 12:4.9). A mennyei főpap figyelmeztetése szerint azonban, akkor is, és most, az idők végén is, „az istentelenek közül senki sem érti, de az értelmesek értik” (Dán 12:10). A héber *yābīnū* (= *értik*) kifejezés sok esetben „emlékeznek” (lásd: Zsolt 28:5, 92:6, Péld 14:15), „felismerik” (Jób 6:30) vagy „másokat emlékeztetnek” (Dán 11:33, Ésa 28:9) értelmet takar. Az Úr itt nem az egyének intelligenciaszintjét, akadémiai képességét vagy ismereteit díjazza. Természetesen a lelki hozzáállásról van szó, mint Péld 29:7 vagy Ésa 32:4 versében. A figyelmeztetés kifejezései megegyeznek Péld 28:5 szavaival: „A gonoszságban élő emberek nem értik meg az igazságot, akik pedig keresik az Urat, mindent megértenek.”⁵

Dániel prófeciájának bölcsei nem feltétlenül tudósok, hanem „a nép értelmesei”, akik „ismerik Istent”, és akik a fenyegetések közepette is „sokakat oktatnak” (Dán 11:32-33), és miután másokat az igazság útjára vezettek ezen a földön, bera-gyogják az örökkévalóság eget (Dán 12:3).⁶

JÉZUS MENNYEI
SZENTÉLY-
SZOLGÁLATÁ-
NAK A HELYES
MEGÉRTÉSE
HITÜNK ALAPJA.

Az értelmesek hiányosságai ellenére értelmesek maradnak

Általános előítélet, hogy a Szentély és az Ítélet tanának forrása Ellen White prófétai ajándéka, illetve az ő szava döntően befolyásolta a hitalapelv írott formában való meghatározását. A történelmi valóság azonban más. Dániel 8:14 adventista magyarázatának alapjául számos tanult személyiség lényegi hozzájárulása szolgált, ilyenek például az apokaliptikus próféciákkal, így a 2300 évről szóló próféciával kapcsolatban is használt nap-év (Ez 4:6) képlet alkalmazói⁷, akik ugyanakkor felfedezték a 2300 nap (Dán 8) és a 70 hét (Dán 9)⁸ egybehangzó kezdeti időpontját, 1843/1844/1847-re szögezvén le a prófétai időszak végét⁹, illetve a prófécia más részleteit is tisztázták.

William Miller

William Miller (1782–1849)¹⁰ 1816 és 1822 között foglalkozott ilyen irányú tanulmányokkal, majd 1822-től kezdve következtetéseit írásban is megjelentette. Saját bibliai és történelmi tanulmányai mellett Millert 1836-ban a presbiteriánus William C. Davis (Dél-Karolina, 1811) megjegyzései is bátorították. Davis nyomtatásban is kiadta a pápaság 1847-ben bekövetkező végétől és a valódi imádat helyreállításáról szóló írásait.

A Millerrel kortárs kutatók szerint a 2300 nap-év végén következik be Jeruzsálem és a Szentföld megtisztítása az iszlámtól¹¹, mások ugyanerre az időpontra várták az „Armageddont”, vagyis az Egyház és a világ megtisztítását a pápaságtól¹², a millennium kezdetét¹³ és Jézus Krisztus második eljövételét¹⁴. Azonban akik az apokaliptikus évezred végére helyezték a Parusiát, illetve akik Krisztus évezredes földi uralmát egy új megtérési lehetőségnek tartották, egyöntetűen Izrael helyreállításának és a világ megváltásának nagy alkalmát vélték ebben az eseményben felfedezni.

Miller is hitte, hogy Krisztus évezredes uralkodásának a föld lesz a helyszíne, de másokkal ellentétben a Bibliára hivatkozva bizonyította, hogy a megváltás és a megtérés csak az Úr visszajövele előtt lehetséges. Miller mennyei ítéletnek fogta fel Jézus második eljövételét, amely egyesek számára üdvösséget, mások számára emésztő tüzet hoz. Pontosan ennek hangsúlyozása tette annyira hatékonyá Miller prédikációit. Ez volt „az ítélet órájának” hirdetése.¹⁵

Miller az Egyház jelképeként értelmezte a Dániel 8. fejezetben megjelenő Szentélyt, melyet ő a földre leszálló (Gal 4:26, Jel 21:10) mennyei templommal (vagy Jeruzsálemmel) azonosított. A „megtisztítatik a szenthely” kifejezés héber

„megigazul” értelmét is elfogadta¹⁶, majd kijelentette:

„A próféták vagy az apostolok nem említették, hogy a második, zorobábeli templom után egy harmadik is épült volna, a mennyből alászálló, lelki templom kivételével, amely mindannyiunk (zsidók és pogányok) anyja és szabad. Az Új Jeruzsálem tökéletes megjelenésekor mi is megtisztulunk és megigazulunk, amint azt Pál Fil 3:20-21-ben írja. [...] Ebből és számos más bibliaiszövegből is kitűnik, hogy a lelki szentély nem tisztul meg Krisztus második eljövételéig, akkor pedig az egész Izrael feltámad, megítéltetik és megigazul az Ő szemében.”

Figyelemre méltó, hogy Miller nem fogadta el a gondolatot, mely szerint a 2300 éves időszak végén helyreáll a zsidó templom, ellenben beszélt az ítélet és megigazulás pillanatáról. Sajnálatos módon nem ismerte fel a nyitott könyvekkel történő ítélet (Dán 7) és a Dán 8:14-ben bemutatott ítélet közötti kapcsolatot. Akárcsak napjainkban, akkor is túlnyomórészt, sőt, majdnem kizárólagosan az a meggyőződés élt az evangélikusok körében, hogy Isten ítélete nem egy folyamat, hanem egy esemény (büntetés), és csak a gonoszok kerülnek megítélésre, továbbá az ítélet maga, a gonoszok elítélése és megbüntetése a valódi értelemben vet ítélethozatal, törvényszéki tárgyalás, vizsgálati eljárás és védekezés nélkül történik.

Miller és különböző felekezetekhez tartozó evangélikus társai a lélek halhatatlanságának, a halál utáni jellegzetes megjutalmazásnak, a szentek Krisztusban a kereszttel által, vizsgálat nélkül történő megítélésének/megigazításának elvét vallva, nem tartották szükségesnek az élők és a halottak, a szentek és a bűnösök egy konkrét tárgyalás keretén belül történő megítélését, amint azt a Szentírásban olvassuk (Préd 12:14, Dán 7:10, 12:1, Jel 3:5, 6:9-11, 20:12). Tehát, az ítélet eseményét, Isten ítéletét kizárólag az Ő igazságérzetének a megtérletlenek megbüntetése és a megtértek megmentése általi kielégítéseként értelmezve, összetévesztették a Második Eljövettel. A föld megtisztítása pedig tűzzel történik.

Miller bebizonyította, hogy ismerte Dániel 8:14 kétféle fordítását (1. megtisztított, 2. megigazított), melyet amúgy minden olvasó ismert, tudniillik a Biblia bizonyos angol nyelvű változataiban

A SZENTÉLY
TANA
FLORIN
LAIU

AZ ÍTÉLET ESEMÉNYÉT, ISTEN ÍTÉLETÉT KIZÁRÓLAG AZ Ő IGAZSÁGÉRZETÉNEK A MEGTÉRLETLENK MEGBÜNTETÉSE ÉS A MEGTÉRTEK MEGMENTÉSE ÁLTALI KIELÉGÍTÉSEKÉNT ÉRTELMEZVE, ÖSSZTÉVESZTETTÉK A MÁSODIK ELJÖVETELLEL.

a „megtisztítás” szó mellett a margón megjelent az *or justified* (vagy megigazítás) megjegyzés. Ő nem választotta ki valamelyiket, hanem mindkettőt alkalmazta. Furcsának tűnik, hogy a Szentélyel kapcsolatos, meglehetősen széleskörű ismeretei ellenére arra a következtetésre jutott, hogy a megtisztított szentély tulajdonképpen a Második Eljövétel alkalmával tűzzel megtisztított földet jelenti.

Miller helyesen számította ki a prófécia számadatait, helyesen használta kiindulópontként a Kr. e. 457-es évet (vö.: Ezsdrás 7) Dán 9. négy-
százkilencven és Dán 8. kétezer háromszáz éves időszakának kiszámításához. A részletkérdésekben azonban olyan sekélyes magyarázatokat adott, amelyek már régóta elfogadhatatlannak bizonyulnak. Más, tévesen profetikusként vélt bibliai részekből is következtetett az 1843/1844-es világvégre. Például, számításai szerint 1843-ban telt volna el 6000 év a világ teremtése óta, melyet csak a hetedik évezred követhetett, Jézus visszajöve-
lével.

A Dániel 4-ben megjelenő „hét idő” (7 év = 2520 nap), amely a Szentírás szerint Nabukodonozor idejében teljesedett, Miller szerint 2520 évet jelentett. Szerinte ez Kr. e. 677-ben, az asszír hódoltsággal kezdődött, és 1843-ban ért véget. Az 1843-ban véget érő hét időt Miller 3Móz 26:18 versében is azonosította, ahol a magyar „hétszer” kifejezés, angolul „seven times” = hét idő (!).

Miller egyik eredeti magyarázata, mellyel ismert értekezésében nagy előszeretettel foglalkozott, hogy tudniillik a Dániel 8-ban (11. és 12. fejezetekben is) megjelenő „naponkénti áldozat” tulajdonképpen a pogány Rómára utal. Ezt az összefüggést Dániel (8:11, 11:31, 12:11) és Pál (2Thessz 2:6-8) próféciáinak hasonlósága sugallta. Mivel a Bibliájában a *sacrifice* („áldozat”) szó dőlt betűvel jelent meg, úgy vélte, hogy az „emberi bölcselekedésből származó kiegészítés”.

Miller magyarázatainak egy része ma már elfogadhatatlan, habár még napjainkban is vannak, akik visszatérnek a rég elhagyott milleri eszmékhez. Isten emberének megmagyarázható hibái ellenére Ellen White kijelentette, hogy az Egyház 1843/1844-es várakozását eredményező tanulmányát Isten vezette. Ellen White látomásban látta, hogy Isten angyalai gyakran vezették Millert, nemcsak megtérését és prédikálását, hanem a bibliai próféciák tanulmányozását is: „irányították elméjét, megnyitották számára eddig homályosnak vélt próféciák megértését.” „Kézbe kapta a próféta lánc végét, és vezették minden egyes további láncszem megkeresésére.”¹⁷ Ez egy rendkívül fontos kijelentés, mivel mind Ellen White,

mind a többi úttörő egyetértett azzal, hogy Miller magyarázatai nem minden esetben helytállóak.

Owen Crosier

Miller bizonyos magyarázatait Samuel Snow 1844 nyarán kijavította, a maga során hozzátéve néhány, a jelen dolgozatban nem tárgyalt hibát. A mai adventista magyarázatok kidolgozásának nagy részét azonban egy másik fontos személyiségnek, Owen Crosiernek köszönhetjük.

Hiram Edison 1844. október 23-i tapasztalata és a több hónapos bibliatanulmányozás nyomán Crosier 1845-1847-ben kiadta a Dániel 8:14-ről szóló hitalapelvünk pilléréül szolgáló első tanulmányát. Ellen White 1847. április 27-én írásban is vallott erről:

„Az Úr több, mint egy évvel ezelőtt megmutatta nekem látomásban, hogy Crosier testvér rendelkezik a szentély megtisztításáról szóló valódi igazsággal. Ugyanakkor azt is tudtomra adta, hogy akaratával megegyezik ennek a magyarázatnak a *Day-Star* 1846. február 7-i különszámában való közlése. Teljes mértékben felhatalmazva érzem magam, hogy mindenki figyelmébe ajánljam ezt a különkiadást.”¹⁸

Milyen újdonságot hozott Crosier? Mindenekelőtt kijelentette egy mennyei szentély létezését, és látta a hasonlóságot a földi szentély kétféle szolgálata, valamint Jézus mennyei szentélyszolgálatának két szakasza között. A mennyei szolgálat második szakasza összeegyeztethető a 3Móz 16. szerinti szentély megtisztításával (engesztelési nap). Ezt azonosította a Dániel 8:14-ben látottakkal. Jézus tehát 1844-ben a nagy engesztelési nap szolgálatához hasonló munkát kezdett el a mennyben. 1844-ben nem kilépnie, hanem belépnie kellett a Szentek Szentjébe.

Ugyanakkor Crosier hangsúlyozta, hogy az engesztelés nem a kereszten történt, Jézus halála a bűnért való áldozatot jelentette. Engesztelés az, amit Jézus 1844 óta a Szentek Szentjében tesz. Crosier különbséget tett a(z áldozat általi) bűnbocsánat és a(z engesztelési napon történt) bűnök eltörlése között, típus és ellentípus felállításában. Aláhúzta még, hogy a mennyei szentélynek is a földi szentélyel tökéletesen megegyező két helyisége van. A Zsidókhöz írt levélben ezzel kapcsolatban használt kifejezés is teljes mértékben fedi a lényegét: „szent helyek” (*hághia*).

A „naponkénti áldozatra” (tamid) vonatkozóan, Crosier nem fogadta el Miller álláspontját, hanem visszatért a korábbi protestáns változathoz, mely szerint a naponkénti áldozat Jézus kereszthalála. Crosier teológiája további részletkérdésekben

MILLER KÉZBE
KAPTA A PRÓFÉ-
TAI LÁNC VÉGÉT,
ÉS AZ ANGYA-
LOK VEZETTÉK
MINDEN EGYES
TOVÁBBI LÁNC-
SZEM MEGKE-
RESÉSÉRE.

is eltér Miller felfogásától. Egyesek közülük jelenlegi értelmezésünkkel sem egyeznek meg.

A kérdés ugyanaz tehát, mint a Miller esetében: milyen mértékben fogadhatjuk el Crosier teológiáját? Habár Ellen White ihletése ajánlotta tanulmányát, hitünk úttörői nem fogadták el minden kitételét, és a cikket újranyomtatásakor látványosan lerövidítették.

Crosier örökösei

A szentély tanának tanulmányozását John Andrews (1872) és Uriah Smith folytatta. Andrews egyéni módszerekkel gazdagította Crosier tanulmányát, Smith pedig Andrews kutatását bővítette. Klasszikussá vált kommentárjával Smith erőteljes befolyást gyakorolt az adventistákra, akik sok ideig ihletettnek vélték, mivel Ellen White, Miller és Crosier esetéhez hasonlóan kijelentette, hogy Smith-t Isten angyalai vezették.

Nem titok azonban, mint ahogy az a részletekből is kiténik, hogy a szentély tanának jelenlegi értelmezése és magyarázata sem követi teljes mértékben Andrews vagy Smith meggyőződését. Ők megtartották Miller és Crosier néhány elméletét, melyeket a mai egyház rég elvetett (például: a pogánysággal azonosított naponkénti áldozat, a szentélyben és nem a kereszten történő engesztelés, stb.).

Mondjunk le minden prófécia- és hitalap- elv-kutatásról, és hagyatkozzunk kizárólag Ellen White értelmezésére? A kérdést provokatívként is érzékelhetjük, és még sok ehhez hasonló legitím kérdést feltehetnénk. Mi történik, amikor Ellen White látszólag jóváhagyja Millernek a „naponkénti áldozattal” kapcsolatos értelmezését, viszont 60 évvel később kijelenti, hogy nem kapott világgosságot ebben a kérdésben?¹⁹

Az angyali látogatások és mély lelkiése ellenére Miller korlátoltan bizonyult. Valahol tévedett. A szombat értékét és a feltételes halhatatlanság lényegét sem tudta megérteni. Nemsokára megpihent az Úrban. Samuel Snow sajnálatos módon elhagyta az adventizmust, és a shaker (!) mozgalomhoz csatlakozott, majd Crosier is viszatért az evangélikus vallás egy formájához, lemondva a szentély és a bibliai szombat elveinek tanulmányozásáról. Mindezen lelkes kutatókat jó angyalok vezették, ők azonban nem tudtak végigmenni az általuk kijelölt úton.

Ma, jobban mint bármikor, tisztáznunk kell ezt a kérdést, egyénenként és együttesen, teljes mértékben és gyakorlatiasan, hogy az értelmesek közé számláltassunk. Elegendő világossággal rendelkezünk, a haladás tapasztalata előttünk áll, és az elkövetett hibák tanulságul szolgálnak a ta-

nulmányozásban. A merevség és szűklátókörűség nem erény.

Mit hiszünk és vallunk ma

Hivatalos kiadványaink szerint hitvallásunk 24. cikkelye így hangzik:

„Mint a szent helynek és amaz igazi sáturnak szolgálója, amelyet az Úr és nem ember épített (Zsid 8:2). Létezik egy szent sátor a mennyben. Ott szolgál Krisztus a mi javunkra, a hívők rendelkezésére bocsátva a kereszten meghozott örök érvényű engesztelő áldozatának jó cselekedeteit. Mennybemenetelekor kezdődött el főpapi szolgálata, akkor kezdett el közbenjárni értünk. Erre mutatott előre a főpap szolgálata a földi szentélyben.

A 2300 éves prófétai időszak végén, 1844-ben belépett engesztelő szolgálatának második és utolsó szakaszába, melynek földi megfelelője a főpap szolgálata a Szentek Szentjében a nagy engesztelési napon, évente egyszer. Ez egy vizsgálati ítélet (Dán 7:10, Mt 22:11, Jn 5:22, Róm 14:10, 2Kor 5:10, 1Pt 4:17, Jel 6:10-11), mely része a bűnök rendezésével kapcsolatos végső, döntő eljárásnak, mint ahogy a földi szentélyt is megtisztították a nagy engesztelési napon (3Móz 16). A jelképes, földi szolgálatban a tisztítás az áldozati állat vérével történt, a mennyei szentélyt azonban Jézus tökéletes áldozatának vére tisztítja meg (Zsid 9:23). A vizsgálati ítélet megmutatja a mennyei lényeknek, hogy a halottak közül ki aludt el Krisztusban, következésképpen, ki méltó Őbenne az első feltámadásra (Jel 20:5-6). Ugyanakkor a vizsgálati ítélet arra is rámutat, hogy az élők közül ki jár Krisztussal, megtartva Isten parancsolatait és a Jézus hitét (Jel 14:12), következésképpen ki áll készen, Őbenne, hogy halált nem ízelve felemeltessen a mennybe. Ez az ítélet igazat ad Istennek a Jézusban hívők megmentésének kérdésében. Kijelenti, hogy akik hűségesek maradtak Istenhez, öröklik Országát. Krisztus ezen szolgálatának befejezése jelzi a kegyelemidő végét a második eljövétel korában élőknek.”²⁰

Bizonyságtétel, nem dogma

Emlékezzünk vissza, hogy a hitvallás a Szentlélek jóváhagyásával végzett múltbeli és jelenlegi közös kutatásaink eredményét, a hit közösségének történelmi tapasztalatát jelenti. Bizonyságtételünk nem feltételezi, hogy mindig a miénk az utolsó szó bizonyos bibliai kérdésekben, nem akadályozza és nem állítja meg a további kutatások folytatását,

**A HITVALLÁS
A SZENTLÉLEK
JÓVÁHAGYÁSÁ-
VAL VÉGZETT
MÚLTBELI ÉS
JELENLEGI
KÖZÖS KUTA-
TÁSAINK ERED-
MÉNYÉT, A HIT
KÖZÖSSÉGÉNEK
TÖRTÉNELMI
TAPASZTALATÁT
JELENTI.**

hanem egyszerűen az egyház jelenlegi, legjobb ismereteinek a nyilvános elismerése. Ezért az egyház közgyűlésein időnként megtörténik bizonyos hitalapelvek átfogalmazása, hogy azok minél hatékonyabban és idősebben fejazzék ki a képviselők többségének meggyőződését.

Természetes, sőt javasolt, hogy a Szentírás tanításainak megértése és minél meggyőzőbb magyarázata folyamatosan fejlődjék. Különösen a bibliai bizonyítékokkal alátámasztott kutatásunk

módszertana és logikája előtt lehetséges a fejlődés. Ez alól természetesen a szentély tana sem kivétel. Hitünk egyetlen mérföldköve sem hullott alá az égből minden magyarázatával együtt, hanem mindenik hitünk családjának széleskörű tapasztalatából származik. Ez a növekedés tapasztalata, amelyben életünk árán is őrizzük a megingathatatlannak bizonyult igazságokat anélkül, hogy bizonyos nem lényeges részleteket indokolatlanul magasba emelnénk. ■

1. E. G. White, *Counsels to Writers and Editors*, 30: MS 13/1889. Első látásra úttörőnk véleménye nem egyezett az adventista hit megkülönböztető pontjait illetően. James White például a *Review and Herald* 1854. augusztus 15-i számában öt hitalapelveket sorolt fel: 1. Sola Scriptura, 2. Isten változhatatlan Törvénye, a szombatot is beleértve, 3. Jézus millenniumot megelőző második eljövetele és az igazak feltámadása, 4. a földi Paradicsom millennium utáni helyreállítása, 5. a halhatatlanság egyedül Krisztus által lehetséges, és a szentek ezt a feltámadáskor nyerik el. Ezen öt alaptétel közül az első hagyományosan protestáns, és nem megkülönböztető adventista hittétel.

1859-ben a Michigan Állambeli Hetednap Adventista Egyház a következő megkülönböztető elveket fektette le írásban: 1. a második eljövetele, 2. a szombat, 3. az ítélet, 4. a halottak tudat nélküli állapota, 5. a lélek ajándékai.

Morris Venden 1982-ben, valószínűleg Példabeszédek 9:1 versére alapozva hét pillért sorolt fel. 1. vizsgálati ítélet, 2. a vizsgálati ítéletre rávilágító Szentély, 3. a Jelenések könyve három angyalának üzenete, 4. Isten Törvénye, 5. Jézus hite, 6. a szombat, 7. a halottak állapota, és 8. a prófétaság különleges ajándéka. Ezen 5-7 pontos felsorolásokat összevetve Ellen White 1889-es felsorolásában szereplő négy „tartóoszloppal”, ugyanarra a következtetésre jutunk. A különbség csak az, hogy Ellen White apokaliptikus összefüggésben és nyelvezetben, míg James White és a többiek megszokott doktrináris fogalmazásban mutatják be ezeket a hittanokat. Egy szembetűnőbb különbség talán az lenne, hogy egyes felsorolásokban a Lélek ajándékai és a Próféataság Ajándéka is megjelenik, a szombatot különválasztják a Törvény témájától, a Szentélyt pedig az Ítélettől.

2. James White, *Our Present Position*, *Review and Herald*, 1/2 (1850. december), 13-15.

3. A hitalapelvei kézikönyvek általában az ismert bibliai bizonyítékokat sorolják fel. Az összetettebb teológiai értekezések visszaigazolják és finomítják a módszertant. Lásd például: DARCOM, Biblical Research Institute: www.adventistbiblical-research.org/shop/danieland-revelation-7-volume-set.

4. Az evangélikus teológia az evangélikusok (baptisták és más hasonló felekezetek) evangélium-értésének azon módja, mely kizárólagosan Pál leveleinek néhány vitatott kijelentésével határozza meg annak mibenlétét. Az adventisták a Szentírás teljes egészének harmonikus olvasása által értik meg az evangéliumot, melynek teológiai középpontja Jézus tanításaiban. Pál és a többi apostol leveleinek kiegyensúlyozott összhangjában, valamint Dániel és a Jelenések könyve próféciáinak átfogó szerkezetében rejlik.

5. Lásd még: Ésa 44:18; 5Móz 32:29.

6. Héber *maskil* = okos, eszes, átható, figyelmes, szófogadó, hozzáértő, sikeres (becsületesen végzi kötelességeit: 1Sám 18:5).

7. Tychonius (IV. század), Beda (VIII. század), Haymo de Halberstadt, Berengaud, Nahawendi (IX. század), Saadia Gaon, Yefet ben Ali (X. század), Bruno de Segni, Joachim de Flora (XII. század), Rasbat, Don Isaac Abrabanel (XV. század). A 2300 napot először egy michelbergi (Bamberg) ismeretlen szerzetes értelmezte 2300 évként. Őt követte ebben Arnaldo de Villanueva

és Pierre de Jean Olivi (XIII. század), majd Ubertino de Casale (XIV. század). A nap-év képletet ugyanakkor Nicholas de Lyre, Jan Milíč, John Wyclif, Walter Brute (XIV. század), Husz János, Nicolaus Cusanus, a Sphranzes által említett névtelen bizánci tudósok (XV. század), gyakorlatilag a XVI–XIX. századi összes protestáns és néhány XX. századi ortodox és evangélikus teológus (például A. P. Lopuhin, Henry Halley) valamint minden adventista (XIX–XXI. század) bibliamagyarázó elfogadta.

8. Johann P. Petri, frankfurti német reformátor (1768).

9. A jezsuita Manuel de Lacunza (Itália 1801, Cadiz 1810, 1812; London 1816, 1826; Mexikó 1821; Párizs 1825), H. Heintzperter (Hollandia, 1819), Eduard Irving és számos brit személyiség, köztük Henry Drummond, Lord Mandesville, Joseph Wolff, Daniel Wilson (1826–1830); Louis és Nicole Gausson (Svájc 1829) stb.

10. Poultney-i (Vermont) tanyájára visszavonult szorgalmas autodidakta, amerikai tiszt. 1809–1815 között deista és szabadkőműves mester volt, 1815-ben kereszténnyé vált, és bekereszkedett a baptista egyházba. 1833-ban, évekkel azután, hogy elkezdte kiadni tanulmányait és prédikációit, Miller megkapta a prédikátori engedélyt a baptista egyháztól.

11. Péld.: John A. Brown (London, 1810).

12. Archibald Mason (Skócia, 1820), W. Cuninghame (Skócia, 1826), Johan H. Richter (Németország, 1837).

13. J. G. O., ismeretlen szerző (Anglia, 1831).

14. Leonhard H. Kelber (Bajorország, 1835).

15. A Himes (Boston, 1842) gondozásában megjelent ismert könyvének (*Evidence...*) első bekezdésében Miller kijelentette, hogy „az isteni bölcsesség jóvoltából kinyilatkoztatott eddigi legnagyobb esemény, a nagy nap ítéletének előestéjét éljük.” „... Isten igazsága és ítélete a tűzhöz hasonlóan tisztít.”

16. William Miller (*Evidence...*): „Then shall the sanctuary be cleansed or justified”.

www.earlysda.com/miller/evidence3-7.html#LECTURE III.

17. *Spiritual Gifts* 1:128, 132; TA 247.

18. Ellen White, *A Word to the Little Flock*, 12. https://egwwritings.org/?ref=en_CIHS.5.3¶=12119.30.

19. *Early Writings*, 74 („A Dániel 8:12-ben bemutatott naponkénti áldozattal kapcsolatban láttam, hogy az áldozat szót az emberi bölcsesség tette hozzá a szöveghez, valamint hogy Isten tisztánlátással ajándékozta meg ebben a kérdésben azokat, akik nagy erővel prédikálják az ítélet óráját. Amikor még fennállt az egység, 1844 előtt, majdnem mindenki egyetértett a naponkénti áldozat kérdésében, 1844 után azonban értelmezési eltérések jelentkeztek, más véleményeket is felkaroltak, mely sötéttséget és félreértéseket eredményezett.” A 226. és a 250. levél (1908, 6BIO 249), a „naponkénti” kérdéskörével kapcsolatos vita összefüggésében: „Nincs világgosságom ezzel kapcsolatban.” „Nem tudom tisztán meghatározni a vitatott pontokat.”

20. www.adventist.org/en/beliefs/restoration/christs-ministry-in-the-heavenlysanctuary

Florin, az Adventista Teológiai Intézet bibliaprofesszora

A FÉRJE UTÁN EPEKEDŐ ASSZONY

Az asszonynak monda: Felette igen megsokasítom viselősséged fájdalmait, fájdalommal szülsz magzatokat; és epekedel a te férjed után, ő pedig uralkodik te rajtad” (1Móz 3:16).

Isten tökéletesnek teremtette az első emberpárt. A férfi és a nő kölcsönösen egymástól függött: a férfinak hozzá illő segítőtársra volt szüksége, a nőnek pedig férje oltalmára, gondoskodó szeretetére. Isten ilyenek alkotta a családot (1Móz 2:24), amelynek – a férj és feleség közti szeretetnek – gyümölcsei a gyermekek (1Móz 1:28).

Miután a bűn behatolt világunkba, elkerülhetetlenül változások következtek be: Isten meghagyta az embernek a gyermek- és a család örömeinek áldását, az asszonynak azonban ezek után szenvednie kellett. Isten szavai nem átkot szórta, az Úr csak a földet és a kígyót sújtotta átkokkal (1Móz 3:14.17). A Teremtő egyszerűen csak leírta azokat a szigorú feltételeket, amelyek között az embernek a bűneset után élnie kellett. Ha ezt a szöveget Isten büntetésének tekintjük, akkor be kellene tiltani az érzéstelenítő, fájdalomcsökkentő orvosi beavatkozásokat, a tövises és bógáncsok irtását, nem lenne szabad légkondicionáló berendezésekkel felszerelnünk épületeinket, bármi, ami homlokunk izzadását csökkenti, tilos lenne, hogy nehogy ezáltal megédesítsük az isteni büntetést. Egy ilyen értelmezésnek nincs bibliai alapja, hiszen az üdvösség nem az emberi szenvedésnek, hanem Krisztus szenvedésének az eredménye.

Szövegünk az asszony szenvedését a szülés fájdalmaira vonatkoztatja: „Megsokasítom viselősséged fájdalmait, fájdalommal szülsz magzatokat”. A szülési fájdalmak a Bibliában a legkegyetlenebb fizikai és mentális szenvedés jelképét képezik. Az 1Móz 3:16 versében használt „fájdalom” szó – „icavon” – aggodalmat, szorongást is sugall, tehát nemcsak testi vonatkozása van – amelyet orvosi technikákkal csökkenteni lehet –, hanem lelki-mentális célzása is. Az anya szorongó kérdései – milyen lesz a terhességem, hogyan fog lefolyni majd a szülésem, egészséges gyermeket szülnök-e, vajon minden rendben lesz? – tovább folytatódhatnak egész élete során, aggódni fog gyermekei miatt, mivel az ember a különböző veszélyek és a halál fenyegető árnyékában kénytelen élni, amit Évának, minden ember anyjának köszönhet.

„Epekedel a te férjed után, ő pedig uralkodik te rajtad”. Ennek a kijelentésnek sincs parancsrétéke, itt mindössze egy tény megállapításával van dolgunk: a bűn következményéről van szó, amely ellenséges az emberre nézve. Nem egészen világos, hogy milyen széles jelentésmezőre utal az itt használt „epekedik” ige. A szó 1Móz 4:7 versében is megjelenik, Károli „vágyakozásként” fordítja (szerk. megj.), amikor is a vágyakozás-uralkodás dichotómia összefüggésére, Káin ösztönszerű magatartására utal. Mivel 1Móz 3:16 versének kontextusából egyértelműen a szülésre, a szüléssel járó testi-lelki fájdalmakra gondolunk, arra következtethetünk, hogy az asszony „férje utáni epekedése” nem más, mint azon természetes ösztöne, hogy gyermekeket szüljön, megszült utódait felnevelje, felnőtt korukig óvva gondozza, féltse. A Biblia szövege alapján az asszony epekedése erős anyai ösztönéből sugárzik, a rettenetes fájdalmak ellenére, amely vágyát egyedül férje mellett élheti meg. A nők ezt az erős vágyakozást napjainkban is megtapasztalják, ez ellen még a feminista mozgalmak sem tehetnek semmit. Így jelenik meg a domináns jelleg a párkapcsolatban, amelyben az egymástól való kölcsönös függés elve a következőképpen érvényesül: az a fél, amely szükségletei teljesítése szempontjából jobban függ a másik féltől, sebezhetőbb, míg a kevésbé érdekelt fél az illető párkapcsolatban uralkodó pozícióra tör.

Következtetés

1Móz 3:16 verse felvázolja azokat a koordinátákat, amelyek között egy asszonynak – a bűn szabta feltételek miatt – élnie kell. A férfi és a nő értéke egyenlő az üdvösség szempontjából, viszont különbözőek a jellemvonásaik, és ezek a különbségek kiegészítik egymást. Általuk – keresztény lelkületben – kölcsönösen kielégítik egymás szükségleteit, amint az Újszövetségben is olvashatjuk: „Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében” (Ef 5:21). ■

Gabriel Işvan, a Munténiai Egyházterület Vallásszabadság Osztályának igazgatója.

**IGÉK ÉS
JELENTÉSÜK
GABRIEL
IŞVAN**

**A FÉRFI ÉS A NŐ
ÉRTÉKE EGYENLŐ
AZ ÜDVÖSSÉG SZEMPONTJÁBÓL, VISZONT
KÜLÖNBÖZŐEK
A JELLEMVONÁSAIK,
ÉS EZEK A KÜLÖNB-
SÉGEK KIEGÉSZÍTIK
EGYMÁST. ÁLTALUK
– KERESZTÉNY LELKÜ-
LETBEN – KÖLCSÖNÖ-
SEN KIELÉGÍTIK EGY-
MÁS SZÜKSÉGLETEIT.**

1

TÁRSÍTÁSOK

Társítsd a megfelelő szócsoportokat, hogy bibliaverseket alkothass:

Áldott az Úr,
Honnét jössz?

Ámen, bizony jövel Uram Jézus.
a mi képünkre.

Teremtsünk embert
Őrizd meg lábaidat,

Körülkerültem és át meg át jártam a földet.
az én kőváram

Bizony hamar eljövök.

mikor az Istennek házához mégy.

2

Párosítsd az egymással kortárs bibliai személyeket:

Ruth	Sém
Ananiás	Sámson
Noé	Ábel
Delila	Szafira
Káin	Boáz

3

Párosítsd a bibliai személyeket megfelelő életkorukkal:

Matuzsálem	175
Ádám	950
Mózes	930
Ábrahám	969
Noé	120

4

Párosítsd a bibliai személyeket az őket bemutató bibliai könyvekkel:

Prédikátor	Pál
2Mózes	Naomi
1Korinthus	Nabukodonozor
Bírák	Mózes
Ruth	Salamon
Dániel	Gedeon

Társítsd az alábbi szavakat, hogy bibliaverseket alkoss belőlük:

Könnyekre

és az Élet.

Láttuk, hogy

fakadt Jézus.

Akinek van füle a hallásra,

ne lopj!

Én vagyok az Út, az Igazság

az Úr van teveled.

És

hallja!

5

Alina Chirileanu, az Unió Gyermekosztályának aligazgatója

Megoldások: 1. Zsolt 144:1; Jób 1:7; 1Móz 12:6; Préd 5:1; Jel 22:20. 2. Ruth 4:13; Csel 5:1; 1Móz 6:10; Bírák 16:6; 1Móz 4:1-2. 3. 1Móz 5:27; 1Móz 5:5; 2Móz 34:7; 1Móz 25:7; 1Móz 9:29. 4. Préd 1:1; 1Kir 13:2-34; 2Móz 2:10; 1Kor 1:11; Bír 7:20; Ruth 1:2; Dán 2:1. 5. Jn 11:35; 1Móz 26:28; Mt 11:15; Jn 14:6; 5Móz 5:19.

TI VAGYtok A FÖLDNEK... MÉZE?

Annak gondolata, hogy Isten gyermekei jótékony befolyást gyakorolhatnak a világra, fel kellene, hogy rázzon bennünket. Mennyi jót tehetnének a szegény szelídek, akik sírnak, akik a békére törekszenek? Elfojtja őket a gonosz, mely rájuk zúdul? Mit valósíthatnának meg azok, akiknek egyetlen céljuk a megigazulás, és egyetlen fegyverük szívük tisztasága? Nem túl gyengék ezek az emberek ahhoz, hogy sikerüljön nekik, főleg hogy egy jelentéktelen kisebbséget képeznek ebben a világban...

Nyilvánvaló, hogy Jézus nem értett egyet ezzel a szkepticizmussal. Ezt mondta egy alkalommal: „Ti vagytok a földnek savai” (Mt 5:13). Ez azt jelenti, hogy romlott halként felbomló világunkat a föld sójaként megmentheti. Az Üdvözítő így folytatja: „Ti vagytok a világ világossága” (Mt 5:14), s az ember ha gyertyát gyújt, nem azért teszi, hogy véka alá rejtse. Olyanok vagyunk tehát, mint valami gyertyatartók, amelyen égő gyertyák vannak, és a ház legláthatóbb, legelőkelőbb helyén állunk, és semmi sem takar el bennünket.

A sónak és a világosságnak van egy közös nevezője: felajánlják és feláldozzák magukat, és ily módon ellentétben állnak az énközpontú vallásosság bármilyen formájával. Mindegyik másképpen szolgál, de szolgálataik kiegészítik egymást. A só célja megelőzni a rossz kialakulását, a fény célja pedig önmagát feláldozni a sötétség megvilágítására. Jézus ma arra hívja követőit, hogy ketős befolyást gyakoroljanak a világi közösségre, megállítsák a romlást, és világosságot hirdessenek e sötétben vergődő világnak.

Vegyük az elsőt: a világ sója vagyunk. Pál sötét képet fest Róma 1:18-32 verseiben: bemutatja, hogy mi történik, amikor egy társadalom elfojtja az igazságot, amelyet ismer. Az eredmény: állandóan hanyatlanak a mércéi, az értékei, a társadalom rendkívüli mértékben korrupttá válik. Amikor az emberek elutasítják azt, amit tudnak Istentől, Isten magukra hagyja őket saját eltorzult gondolataik, romlott szenvedélyeik között. A menny gyermekeinek célja ebben a társadalomban ennek a folyamatnak a megállítás.

Jézus a Galileai tenger közelében tanította az embereket. Valamivel kevesebb mint 150 kilométerre, dél irányában, a Jordán egy rendkívül sós tengerbe ömlik, amely magas sótartalma miatt

„halott” tenger. Ezért is nevezik Holt-tengernek. A tó nyugati partján élt abban az időben egy esszus szerzetesi közösség, amely félrevonult a romlott világtól. A „világosság fiainak” nevezték magukat, de semmit sem tettek azért, hogy világosságukat mások is meglássák, „gettójukban” a só ugyanolyan hasztalan volt, mint a szomszédos Holt-tenger üledéke.

Mit jelent gyakorlatilag a föld sójának lenni? Elsősorban bátrabbak, aktívabbak kell, hogy legyünk a gonosz elítélésében. A mércék összeomlása olykor azért is bekövetkezhet, mert nincs egy határozott keresztény fellépés a gonosszal szemben. Nem tüntetésre hívlak a nyilvános terekre, hanem belső szobádba, ahol megtapasztalhatod életed forradalmát, melynek nyomán kötelezettséget vállalsz, hogy ami téged illet, mindent megteszel a bűn megfékezésére.

Helmut Thielickét idézem: „Egyes keresztények azt a látszatot keltik bennem, hogy ők a világ méze, nem a világ sója.”¹ Jézus azonban nem azt mondta, hogy „ti vagytok a világ méze”, hanem a sója és világossága. Tanítványokként hívlak benneteket: ne rejtsetek el a világosságot, amelyet megismertünk! Legyünk azok, akiknek lennünk kell! Mindenkinek látnia kell, hogy Krisztust várjuk! A láthatatlanba való menekvés elhívásunk tagadása lenne.² Egy olyan Jézust követő közösség, amely szavai és tettei által nem hirdeti ezt a várákozást, nem követi többé Jézust. Engedjétek, hogy lelketeket betöltsék a menny elvei! Ha ezt megteszitek, kapcsolatba lépvén a világgal, a bennetek rejlő világosság kiárad embertársaitok felé. „A minden cselekedetünkben tanúsított állhatatos hűség a megvilágosodás eszköze lesz.”³ ■

1. H. Thielicke, *Life can begin again: sermons on the Sermon on the Mount*, 1956, Fortress, 28.
2. D. Bonhoeffer, *The cost of discipleship*, 1937, SCM, 106.
3. White, E., *A nagy Orvos lábnyomán*, 2008, Viața și Sănătate, 21.

Stefan Tomoiagă, a Román Unió elnöke

**AZ ELNÖK
OLDALA
STEFAN
TOMOIAGA**

A SÓNAK ÉS A VILÁGOSSÁGNAK VAN EGY KÖZÖS NEVEZŐJE: FELAJÁNLIJÁK ÉS FELÁLDOZZÁK MAGUKAT, ÉS ILY MÓDON ELLENTÉTBEN ÁLLNAK AZ ÉNKÖZPONTÚ VALLÁSOSság BÄRMILYEN FORMÄJÄVÄL. JÉZUS MA ARRÄ HÍVJA KÖVETÖIT, HOGY KETTÖS BEFOLYÁST GYAKOROLJANAK A VILÄGI KÖZÖSSÉGRE, MEGÄLLÍTSÁK A ROMLÁST, ÉS VILÄGOSSÁGOT HIRDESSENEK E SÖTÉTBEN VERGÖDÖ VILÄGNAK.

Ő még hív téged...

MEGHÍVUNK A KÖNYVEVANGÉLISTÁK ISKOLÁJÁBA

2016. ÁPRILIS 3–7. MÉHKERT, BRASSÓ

RÉSZVÉTELI SZÁNDÉKÁT JELEZZE A KONFERENCIÁK KÖNYVEVANGÉLISTA VEZETŐINÉL:

- **BUKAREST:** LAURA VAȚE, TEL: 0740-100 016
- **BÁNÁT:** AVRAM ARDELEAN, TEL: 0740-100 012
- **MOLDVA:** MARCU IOAN GRUIA, TEL: 0743 088 984
- **MUNTÉNIA:** ELENA POP, TEL: 0740-101 032
- **OLTÉNIA:** MUGUREL CIUREA, TEL: 0769-086 014
- **ÉSZAK-ERDÉLY:** CORINA PELIN, TEL: 0740-101 036
- **DÉL-ERDÉLY:** IACOB CĂTINEAN, TEL: 0740-101 031